

Τριᾶται Λεπτῶν 10

ΕΙΚΟΝΟΓΡΑΦΗΜΕΝΑ ΕΚΔΙΔΟΜΕΝΑ ΚΑΤΑ ΠΕΜΠΤΗΝ ΚΑΙ ΚΥΡΙΑΚΗΝ

Τριᾶται Λεπτῶν 10

ΠΕΡΙΟΔΟΣ Β'

Ἐν Ἀθήναις, 31 Ἰανουαρίου 1893

ΕΤΟΣ Α' — ΑΡΙΘ. 35

ΕΤΗΣΙΑ ΣΥΝΔΡΟΜΗ
ΠΡΟΠΑΗΡΩΤΕΑ

Ἐν Ἀθήναις ..... φρ. 8.—
Ταῖς ἐπαρχίαις ..... " 8.50
Ἐν τῷ Ἐξωτερικῷ ..... φρ. χρ. 15.—
Ἐν Ῥωσσίᾳ ..... ρούβλ. 6.—

ΠΕΡΙΕΧΟΜΕΝΑ

ΜΑΡΚΕΛΙΝΑ, νεωτάτη μυθιστορία Ἰουλίου Μαρῦ, (μετὰ εἰ-
κόπων), μετάφρ. Β'. — ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ, μυθιστορία Ἀλεξίου
Μπουβιέ. — Ο ΥΠΟΛΟΧΑΓΟΣ ΒΟΝΕ, μυθιστορία Ἐκτωρος
Μαζώ, μετάφρ. Κ.

ΓΡΑΦΕΙΟΝ

ΟΔΟΣ ΠΡΟΑΕΤΕΙΟΥ ΑΡΙΘ. 40

Αἱ συνδρομαὶ ἀποστέλλονται ἀπ' εὐθείας «Πρὸς
τὴν Διεύθυνσιν τῶν ΕΚΛΕΚΤῶΝ ΜΥΘΙΣΤΟΡΗΜΑ-
ΤῶΝ, εἰς Ἀθήνας», διὰ ταχυδρομικῶν ἐπιταγῶν,
γραμματοσήμων, χαρτονομισμάτων, τοκομεριδίων,
συναλλαγμάτων κ-λ. κ-λ.

ΜΑΡΚΕΛΙΝΑ

ΜΥΘΙΣΤΟΡΙΑ ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡῦ

— Πορέστε, ἔλαρα τὴν συγκατάθεσιν . . . (Σελ. 227).

ΜΑΡΚΕΛΙΝΑ

Μυθιστορία ΙΟΥΛΙΟΥ ΜΑΡΥ

ΜΕΡΟΣ ΤΕΤΑΡΤΟΝ

[Συνέχεια]

Τὸ βλέμμα του εἶχε διαρκῶς προσηλωμένον ἐπὶ τοῦ ὀργανοπαίκτη, ὡς εἰ ἤθελε νὰ εἰσδύσῃ μέχρι τῶν μυχιῶν τῆς καρδίας του, ἵνα ἴδῃ τί ἐκεῖ ἔκρυπτεν. Ὁ Κρασκοκανάτας ἐν διαχύσει διατελῶν οὐδὲν ἠνόησεν.

Ὁ Βατρὲν παρεθέρη αὐτούς.

Ἰδίως δὲ τὸν Ἄλσατὸν ἠτένιζεν ὡς εἰ ὑπῆρχε συνενόησις μεταξὺ τῶν.

Ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν ὁ Ἄλσατὸς ἀπήντα εἰς τὸ βλέμμα του διὰ πονηροῦ μειδιάματος.

Μετὰ τὴν ἀφήγησιν τῶν διαφόρων μαχῶν καὶ τῶν ἄλλων ἀναμνήσεων, οἱ δύο συνδυαζόμενες ἐφθασαν εἰς ἐκυστηρεύσεις.

Πρῶτος ἤρξατο ὁ Ἄλσατιανός, διηγηθεὶς ὅτι ἀπώλεσε πρὸ πολλοῦ τὴν μητέρα του.

Εἰς τοῦτο ὁ Ζανζὸτ ἀπήντησεν ὅτι ἔχει ἐτι τὴν ἰδικήν του.

— Καὶ τί ἐπάγγελμα ἔχεις ; ἠρώτησεν ὁ Ἄλσατὸς ;

— Παίζω τὸ ὄργανον... Δὲν φταίω ἐγώ... ἀφοῦ ἔχασα τὸ χέρι μου, ἤμουν ἱκανὸς δι' ἄλλην ἐργασίαν ;...

— Καὶ ἀπὸ πότε κατοικεῖς ἐδῶ ; Δὲν ἔχεις πολὺν καιρὸν.

— Ποῖος σοῦ τὸ εἶπε ; τί σὲ μέλει ;
— Μοῦ τὸ εἶπεν ὁ ξενοδόχος· μὰ ἀλήθεια, δὲν μὲ μέλει.

Ὁ Ζανζὸτ συνέλαβεν αἴφνης ἀόριστον ὑπόνοιαν.

Ἐν τῇ ὄλονεν αὐξανούσῃ μέθῃ λάμψις λογικοῦ ἀπῆστραψεν. Ἐνόμισεν ὅτι εἶδε συνουμένους διὰ νευμάτων τὸν ξενοδόχον καὶ τὸν Ἄλσατὸν.

— "Ε! εἰ! ἐψιθύρισεν... ἂν μοῦ παίξουν κάμμιναν... Σατανᾶ, εἶμαι εἰς τὸ κέφι !,...

Ἠγέρθη τῆς τραπέζης, τοιοῦτο ὅμως ἦν ἐπ' αὐτοῦ τὸ ἀποτέλεσμα τοῦ οἴνου, ὥστε μόλις ἠδύνατο νὰ στηριχθῇ ἐπὶ τῶν ποδῶν του.

Ἐφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ μετώπου του... καὶ ἐπανεπέσεν ἐπὶ τοῦ ἐδράνου του.

Ἡ λάμψις τοῦ λογικοῦ εἶχε σβεσθῆ. Ἡ μέθη κατίσχυε.

— Προσφέρω μὴν μποτίλια ἀκόμη... εἶπεν ὁ ἐργάτης.

— Ἀφοῦ τρατάρεις δὲν λέγω ὄχι... Μὰ ἄκουσε, κύρ Ἀντώνη, καλὸ εἶναι τὸ κρασί σου, ὄχι ὅμως ὅταν ἐκεῖνο ποῦ ἔπινα μὴ ἀφορᾷ εἰς ἕνα σπῆτι ἐδῶ πλησίον.

— "Α! ἄ! τί κρασί ἦτο αὐτό... Κρασκοκανάτα, εἶπεν ὁ Ἄλσατὸς.

Ὁ Ζανζὸτ ἀκούσας τὴν λέξιν Κρασκοκανάτα προφερομένην ὑπὸ τοῦ ἀγνώστου ἐξεπλάγη.

Δευτέραν ἤδη φορὰν ἐγενᾶτο ὑπόνοια ἐν τῷ νῷ του.

— Κρασκοκανάτα ;... Μὲ γνωρίζεις ;... Ποῖος σοῦ εἶπε τὸ ὄνομά μου ;

Ὁ ἐργάτης ἤρξατο γελῶν.

— Νά, ὁ ξενοδόχος σὲ ἐφώναξε πρὸ ὀλίγου μὲ αὐτὸ τὸ ὄνομα. Μὰ τὴν πίστιν μου,

ὠραῖο... παρανόμι... σημαίνει χαρούμενον ἄνθρωπον ποῦ ἀγαπᾷ τὸ γλέντι καὶ τὸ κρασί.

— Εἶσαι βέβαιος ;

— Βεβαιότατος.

— Λοιπὸν δὲν ἔχω τίποτε νὰ εἶπω.

— Καὶ εἶπες πῶς ἔπιες ὠραῖο κρασί εἰς ἕνα σπῆτι ἐδῶ πλησίον.

— Ναί, ἕνα κρασί πλέον γέρικο ἀπὸ λόγου σου, ἕνα κρασί τῆς ἡλικίας μου.

— Ἄδύνατον !

— Ὅπως σοῦ λέγω εἶναι.

— Καὶ ποῦ ἔπιες αὐτὸ τὸ λαμπρὸ κρασί ;

— Εἰς τοῦ κυρίου Βωφόρτ ἐδῶ πλησίον.

— Καὶ τί ἔκαμνες εἰς τοῦ κυρίου Βωφόρτ ;

— Ἦμουν...

Ἄλλ' ὁ Κρασκοκανάτας τρίτην ἤδη φορὰν ἐσιώπησεν. Οἱ τρεμκλείοντες καὶ βεβαρημένοι αὐτοῦ ὀφθαλμοὶ προσηλώθησαν πρὸς τὸν ἄνθρωπον, πρὸς ὃν ἐξεμυστηρεύετο.

— "Α! νά, εἶπε, δὲν θὰ εἰπῶ τίποτε.

— Εἶναι λοιπὸν μυστικόν ;... Αὐτὸς ὁ Βωφόρτ δὲν εἶναι ἐκεῖνος ποῦ τὸν κατηγοροῦν διὰ φόνον ;

— Ἐεῦρεῖς ὅλα τὰ νέα βλέπω, τοῦ λόγου σου ποῦ μόλις ἤλθες εἰς τὸν τόπον μας.

— Ὅλος ὁ κόσμος ὁμιλεῖ δι' αὐτό. Τὸν γνωρίζεις λοιπὸν τὸν κύριον Βωφόρτ ;

— Εἶναι πολὺς καιρὸς ποῦ τὸν γνωρίζω... καθὼς καὶ τὸν κύριον Δαγκέρ...

— Τὸν κύριον Δαγκέρ ;... εἶναι ὁ σύντροφός του, ἀλήθεια ;

— Ναί, σύντροφός του καὶ φίλος του.

— Καὶ κατοικοῦν μαζύ ;

— Νά, εἰς αὐτὸ τὸ σπῆτι ποῦ φαίνεται ἀπ' ἐδῶ τὴν ἡμέρα... "Α! ἦτονε πολὺ ἄρρωστος ὁ κύριος Δαγκέρ καὶ ἂν δὲν ἦτο ὁ γιατρός Γεράρδος... Νά ἕνας καλὸς γιατρός· ἕνας πολὺ προσεκτικὸς. Καὶ τί λαμπρὸς ἄνθρωπος... καλὸς, ἔχει ἀγαθὴ καρδιά, σὲ παρηγορεῖ...

— Λοιπὸν γνωρίζεις ὅλον τὸν κόσμον εἰς τὸ Κρέιλ ;

— "Ω! ναί... περισσότερο ἀπὸ ὅλους ὅμως γνωρίζω τὸν κύριον Γεράρδον... ὁ ὁποῖός μου ἐμπιστεύεται πολλαῖς φοραῖς ταῖς δουλαιῖς του... καὶ μοῦ ζητεῖ καὶ συμβουλὴν.

— Ἀπὸ σέ ; χωρατεύεις ;

— Χωρατεύω ; Νά ἐχθὲς ἀκόμη, ἀλλὰ σοῦτ, σιωπῇ...

— Μπα! σὺ ἕνας ἐπαίτης οἶδεις συμβουλὰς εἰς ἕνα ἱατρόν... ψευτὴ, Κρασκοκανάτα...

— Σοῦ λέγω ἐχθὲς τὸ πρῶν...

Ὁ Ἄλσατὸς προσεῖχεν. Ἄλλ' ὁ Κρασκοκανάτας δὲν ἐξεμυστηρεύετο. Μ' ὄλην τὴν μέθην του, ἠσθάνετο ἐνδόμυχον φόβον... Ἠγέρθη τῆς τραπέζης καὶ ἐστηρίχθη ἐπὶ τοῦ τοίχου.

— Ἐπία ἄρκετὰ καὶ εἶπα πολλὰ· εἶπε.

— Ἐλα, ἕνα ποτηράκι ἀκόμη.

— Εὐχαριστῶ. Ἐπία πολὺ.

— Τότε δὲν ἀξίζεις τὸ παρανόμι Κρασκοκανάτας.

— Ἄς εἶναι, μὰ δὲν θὰ πῶ οὔτε μιὰ ρουφιᾶ.

— Ἐχεις μικρὸ στομάχι.

Ὁ Ζανζὸτ διηυθύνθη κλονιζόμενος πρὸς

τὴν θύραν πεπεισμένος ὅτι ὁ καθαρὸς ἀήρ θὰ ὠφέλει αὐτόν. Τούναντίον ὅμως, ἔπεσε μᾶλλον ἢ ἐκάθησεν ἐπὶ ἐδράνου.

— Θεέ μου, θεέ μου, ἐψιθύρισε... μήπως κοιμηθῶ ;

Καὶ καταβαλὼν προσπάθειαν ἠγέρθη.

Ἐπὶ τοῦ οὐδοῦ ὁ Ἄλσατὸς παρεθέρη αὐτόν. Ἐψιθύρισε :

— Πρέπει νὰ ὁμιλήσῃ ! τὸ θέλω ! δὲν μοὶ εἶπε τίποτε ἀκόμη.

Ὁ Κρασκοκανάτας ἐστράφη πρὸς αὐτὸν μειδιῶν.

— Εἶμαι καλῆτερα... "Α! τὸ κεφάλι μου εἶναι βαρὺ. Μὰ εἶμαι καλῆτερα, σοῦ ξαναλέγω.

— Λοιπὸν ἄς πιεῦμε ἕνα ποτηράκι.

— Μονάχα νερό... τίποτε ἄλλο παρὰ ἕνα μεγάλο ποτήρι νερό... διψῶ.

— Πηγαίνω νὰ σοῦ φέρω ὄσσερό...

— Εὐχαριστῶ· εἶσαι καλός.

Ὁ ἐργάτης εἰσῆλθεν. Εἶπε δὲ χαμηλοφῶνως τῷ Βατρὲν :

— Γέμισε ἕν ποτήριον κίρσχ.

Ὁ ξενοδόχος ὑπήκουσεν.

Ὁ Ἄλσατὸς κρατῶν τὸ ποτήριον ἐπᾶνῆθε παρὰ τῷ Κρασκοκανάτα.

— Νά, εἶπε, πιεῖ· ἐγὼ δὲν καταλαμβάνω πῶς εἰμπορεῖ κάνεις νὰ πίνῃ νερό.

Ὁ Ζανζὸτ κατέπιε τὸ ἐν τῷ ποτηρίῳ περιεχόμενον ἀπνευστί.

Αἴφνης ὅμως κατασυντρίβει τὸ ποτήριον ἐπὶ τοῦ ἐδράνου καὶ ἀνεφώνησε μετὰ φρίκης :

— "Α! σκίψου... ἦτον κίρσχ !

— Καὶ τώρα νομίζω, ἐψιθύρισεν ὁ ἐργάτης ὅτι θὰ ἐμέθυσε τελείως.

Ὁ τάλας ὀργανοπαίκτης τοὺς ὀφθαλμοὺς ἔχων εὐρέως ἀνοικτούς ἔμεινε πρὸς στιγμὴν ὄρθιος. Ἠτένιζεν ἐντρομον τὸν ἐργάτην, ὅστις ἐμειδία αὐτῷ. Ἡ χεὶρ αὐτοῦ διὰ βιαιῆς κινήσεως ἀπέσπασε τὸν τράχηλον τοῦ ὑποκαμίσου του.

Κατέπεσε βαρὺς ἐπὶ τοῦ ἐδράνου· ἐζήτησε στήριγμα καὶ μὴ εὐρῶν τοιοῦτο ἐκυλίσθη χαμαί.

Ἐκεῖ ἔμεινεν ἀκίνητος.

— Αἴ! Κρασκοκανάτα δὲν θὰ κοιμηθῆς!...

Ὁ ὀργανοπαίκτης δὲν ἀπήντησεν.

Ὁ Ἄλσατὸς ἔκυψεν, ἐκίνησεν αὐτόν καὶ ἐπειράθη νὰ τὸν ἀνεγείρῃ.

Ἄλλ' εἰς μάτην. Ὁ Ζανζὸτ ἔκειτο ἀδρανῆς ὅμοιος πρὸς πτώμα.

— "Α! ὑπερέβην τὴν δόσιν, εἶπεν, ἰδοὺ αὐτὸς μεθυσμένος καὶ ἀναίσθητος... Αὐτὴν τὴν φορὰν δὲν θὰ ὁμιλήσῃ πλέον... Τί ἀτυχία... Κύριε Βατρὲν, βοήθησόν με νὰ τὸν μεταφέρω εἰς τὸ δωμάτιόν του.

— Δὲν εἶμαι αὐτῆς τῆς γνώμης. Θὰ σκάσῃ ἐκεῖ ἐπάνω. Αὐτὸς εἶναι συνειθισμένος νὰ μένῃ ἔξω τὴν νύκτα. Δὲν θὰ κρῶσῃ ἄς τὸν ἀφήσωμεν νὰ κοιμηθῇ ἐδῶ· μόνον ἄς τὸν βάλωμεν εἰς τὸ σκαμνί.

Καὶ ὄντως ἀπέθηκεν αὐτόν ἐπὶ τοῦ ἐδράνου, ὅπερ τὴν ἐσπέραν ἐκείνην ἐχρησίμωσεν ὡς κλίνη τῷ Ζανζὸτ.

— Ἐγὼ πηγαίνω νὰ κοιμηθῶ, εἶπεν ὁ Βατρὲν· σεῖς, κύριε Πενσῶν ;

— Ὅχι, δὲν θὰ κοιμηθῶ. Θὰ ἀγρυπνήσω

πλησίον του. Ἄν ἐγερθῇ θὰ τὸν παραφυλάξω.

— Λοιπὸν κἄτι σπουδαῖον θὰ μάθετε ἀπὸ αὐτόν.

— Ἴσως.

Μετὰ πέντε λεπτὰ τὸ κατὰσθημα τοῦ Βαχτρὲν ἦν βεθυρισμένον ἐν τῷ σκότει.

Ὁ Πενσὼν — διότι ἦτο αὐτὸς — ἔμεινε ἡσυχος ἐν τῷ βάθει τῆς αἰθούσης ἀναμένων μεθ' ὑπομονῆς τὴν ἀφύπνισιν τοῦ Κρασκοκανάτα.

Οὗτος ὅμως δὲν ἐφάνετο ὅτι θὰ ἐξύπνα τὸσον ταχέως.

Ἐκοιμάτο χωρὶς ποσῶς νὰ κινῆται.

Περὶ τὴν μίαν μετὰ τὸ μεσονύκτιον, ἐν τούτοις, ἐκινήθη κἄπως, εἴτε διότι ἡ νυκτερινὴ ὀρόσος κατέλαβεν αὐτόν, εἴτε διότι ἐστενοχωρεῖτο ἡ ἀναπνοή του ἐν τῇ θέσει, ἐν ἣ ἔκειτο. Ἐκίνησε τοὺς δακτύλους, ἀνύψωσε τὸν βραχίονα, ἔφερεν αὐτόν ἐπὶ τοῦ στήθους του, ἀλλὰ καὶ πάλιν ἐπανέπεσεν οὗτος. Ἡ πτώσις ἐκείνη τοῦ βραχίονος ἐκλόνησε τὸ σῶμα, ὃ δὲ κειμώμενος κατέπεσεν ἐπὶ τοῦ ἐδάφους.

Τόσον δὲ ἀποτόμως ἔπεσεν, ὥστε ἐπλήγη κατὰ τὴν ρίνα καὶ τὸ αἷμα ἔρρευσεν.

Ὁ Κρασκοκανάτας ἀφύπνισθη. Ἡ κατὰ τὴν ἐσπέραν βραεῖα κεφαλή του ἦν κἄπως ἐλαφροτέρα ἢ τε τοῦ ὕπνου καὶ τοῦ ἐκρέυσαντος αἵματος.

Τοῦτο ἔσωξεν αὐτόν ἀπὸ ἀποπληξίας.

Ἐβράδυνεν ὅμως νὰ συνέλθῃ εἰς τὰς αἰσθήσεις του.

Ἐῖχεν ἀνοικτούς τοὺς ὀφθαλμούς, ἀλλ' ἔμεινε ἐτι πρηνής.

Βραδέως, λίαν βραδέως ἀνέκτησε τὴν αἴσθησιν.

Τέλος ἀνεκῆθησε. Τὸ αἷμα ἔρρεεν ὀλονέν.

— Ποῦ εἶμαι λοιπὸν; Εἶναι νύχτα βραθεῖα. Ποῦ εἶναι τὸ ὄργανόν μου;

Καὶ ἐξέτεινε περὶ ἑαυτόν τὸν βραχίονα ἀναζητῶν αὐτό.

— Μπα! τὸ ὄργανόν μου δὲν εἶναι ἐδῶ.

Ποῦ εἶναι;...

Καὶ στηριχθεὶς ἐπὶ τοῦ ἐδράνου ἠγέρθη. Ἡ νύξ ἦν αἰθρία, καίτοι ἀσέλης.

Ἐδυνήθη ν' ἀναγνωρίσῃ τὴν *Συνέντευξιν τῶν κυνηγῶν*.

— Ἄ! εἶμαι εἰς τοῦ κυρ' Ἀντώνη.

Ἐφερε τὴν χεῖρα ἐπὶ τοῦ προσώπου του.

Τὸ αἷμα ἔρρεε πάντοτε ἀφθονον ἐπὶ τοῦ μύστακος του καὶ τοῦ τραχήλου του.

Εἰσῆλθεν εἰς τὸ πανδοχεῖον.

— Ἄ! κυρ' Ἀντώνη, ἐδῶ εἶσαι;

Οὐδεὶς ἀπήντησε.

Ψάων διὰ τῶν χειρῶν τοὺς τοίχους, τὰς τραπέζας, τὰ καθίσματα ὁ Ζανζότ εὔρε τὴν κλίμακα· ἀνῆλθε μετὰ κόπου καὶ εἰσῆλθεν εἰς τὸ δωμάτιόν του.

Ἐκεῖ εὔρε πυρεῖα καὶ ἀνῆψε κηρίον.

Ἀπέμαξε τὸ πρόσωπον. Τὸ μάκτρον αὐτοῦ ἐγένετο ἐρυθρόν.

Ἐπλήθη δι' ἀφθόνου ὕδατος καὶ ἡ αἰμορραγία ἔπαυσεν.

Ἐξῆλθε σχεδὸν περνευθὺς.

Κάτω ὁ Πενσὼν ἐκρύβη ὀπισθεν τραπέζης ἵνα διέλθῃ ὁ Κρασκοκανάτας χωρὶς νὰ ἴδῃ αὐτόν.

Δύο λόγους εἶχε πρὸς τοῦτο.

Πρῶτον, ἤθελε νὰ μάθῃ ποῦ διηθύνετο

ὁ ἐπαίτης· δεύτερον, ἐφοβεῖτο μὴ ἐξεγείρῃ τὴν ὄργην του, διότι τὸν εἶχε μεθύσει.

Ὁ Ζανζότ ἐξῆλθε.

Δὲν ἦτο ἐν τούτοις τελείως νηφάλιος.

Αἱ ιδέαι του δὲν ἦσαν ἐν τούτοις σαφεῖς· μία μόνη σκέψις ὑπερίσχυεν ἐν τῷ τεταραγμένῳ ἐγκεφάλῳ του: ὁ Δαγκέρ!

Διῆλθε πρὸ τῆς τραπέζης, ὀπισθεν τῆς ὀποιᾶς ἐκρύπτετο ὁ Πενσὼν χωρὶς οὐδὲν νὰ ὑποπτεύσῃ.

Οὐδεμίαν ἄλλως τε εἶχε συλλάβει ὑπόνοιαν περὶ τῆς ταυτότητος τοῦ Ἀλσατοῦ.

Ἐξεληθὼν ἐν τῇ ἐξοχῇ μετὰ κόπου ἠνόησε ποῦ εἶδε νὰ διευθυνθῇ. Ἡ γῆ ἐστρέφετο περὶ ἑαυτόν, αἱ σκέψεις του ἦσαν ἀσαφεῖς, εἶχε δὲ κεφαλαλγίαν.

Προϋχώρησεν ἐν τούτοις καὶ ἀφίκετο εἰς τὰ περίξ τῆς οἰκίας τοῦ Δαγκέρ.

Βαθυηδὸν ὁ νοῦς του ἐγένετο καθαρότερος.

— Τί κάμνω ἐδῶ, ἐψιθύρισε... τί θὰ μάθω;... ὁ κύριος Γεράρδος μοῦ εἶπε νὰ παρακολουθῶ τὸν Δαγκέρ ὅπου ὑπάγει. Τὸ ἀπόγευμα εἶδα τὸν Δαγκέρ ποῦ ἐπήγαινε εἰς τὸ δάσος Ἀλάτης... Βέβαια, κἄποια ἀφορμὴ θὰ εἶχε διὰ νὰ πηγαίῃ εἰς τὸ δάσος ἄρρωστος ὅπως εἶναι ἀκόμη. Ἄ! λοιπὸν ὁ Δαγκέρ ἐβγήκε ἀπόψε, ἐνῶ ἐγὼ ἐμεθοῦσα μετ' αὐτόν τὸν ἀχρεῖον Ἀλσατόν, εἰς τὸ δάσος βέβαια θὰ ἐπῆγε. Ἄν δὲν ἐβγήκε εἰς τὸ δάσος θὰ ὑπαγῆ ἅμα ἐβγή. Πρέπει λοιπὸν ἐκεῖ νὰ παραμονεύω καὶ νὰ περιμένω νὰ ἔλθῃ ὁ Δαγκέρ.

Καὶ ἐξεκίνησεν.

Ὅπισθεν του ἀρεκτὰ μακρὰν ἵνα μὴ ἦ ὁρατός, ὁ Πενσὼν ἀκολουθεῖ αὐτόν.

Ὁ Κρασκοκανάτας, νηφάλιος ἤδη, ἐπάλαυε κατὰ τοῦ ὕπνου βαρύνοντας τὰ βλέφαρά του.

Ὅτε ἐφθασεν εἰς τὸ δάσος ἔμεινε ἐκεῖ εἰς τὸ ἄκρον.

Ἄνεμεινε ἐπὶ τινὰς στιγμὰς ὄρθιος.

Ἄλλ' ἡ ἀκίνησις ἦν ἐπικίνδυνος δι' αὐτόν.

Ἐσθάνετο τὰς κνήμας του ἀδυνατούσας νὰ στηρίζωσιν αὐτόν.

— Πρέπει νὰ περιπατήσω, ἐψιθύρισε.

Καὶ εἰσεχώρησεν εἰς τὸ δάσος.

Μ' ὄλην τὴν ζάλην του ἐνόμισεν ὅτι ἐπανειλημένως ἤκουσεν ὀπισθεν του προστριβὴν κλάδων.

Ἔστη καὶ ἔτεινε τὸ οὖς.

Πλὴν οὐδὲν ἤκουσε πλέον...

— Ἄν ἔμπορῶσα νὰ ἔκαμνα ἐνὰ λουτρό, θὰ ἐξαγρυπνοῦσα.

» Ἄπ' ἐδῶ εἶναι ἡ λίμνη, ἀλλὰ θὰ εἴμφορῶσα νὰ τὴν εὔρω; Ἐπειτα νυστάζω τόσον πολὺ ποῦ μοῦ φαίνεται πῶς δὲν θὰ εἴμφορῶσα νὰ ὑπάγω ἕως ἐκεῖ».

Ἐπειράθη ἐν τούτοις.

Ἐβάδισεν ἐπὶ ἡμίσειαν ὄραν ὡς φάντασμα· οἱ ὀφθαλμοὶ του ἐκλείοντο, ἠσθάνετο δὲ τὰς δυνάμεις του ἐκλιπούσας.

— Δὲν εἰξεύρω πλέον ποῦ εἶμαι, εἶπε καθ' ἑαυτόν.

Ἐποίησε βήματά τινα.

Ἄφνης ἐκυλίσθη χαμαί.

— Δὲν εἴμφορῶ πλέον! δὲν εἴμφορῶ!

Καὶ πᾶρυτα ἀπεκοιμήθη.

Εἰς τὸ μέρος, εἰς ὃ ἔπεσεν, ἦσαν θάμνοι

φθάνοντας εἰς ἀπόστασιν τεσσάρων ἢ πέντε μέτρων μέχρι τοῦ Ἐλοῦς τῶν Ἐλάφων.

Μόλις εἶχεν ἀποκοιμηθῆ, ὁ Πενσὼν ἀκροποδητεὶ βαδίζων ἐπλησίασεν.

— Ἄ! εἶπε καθ' ἑαυτόν, γνωρίζω τὸ μέρος τοῦτο. Ἀλλὰ διατί ὁ Κρασκοκανάτας ἤλθεν ἐδῶ;

Ἡ ἡὼς ὑπέφωσκε.

Τὰ πτηνὰ ἦδον ἐν τοῖς δένδροις.

Ἐρόγγαζεν.

— Ἄ! κοιμάται ἀκόμη... Θὰ τὸν παραφυλάξω.

Καὶ ἐτοποθετήθη ἐκεῖ που ἐν τοῖς περίξ ἀφανῆς καὶ εἰς τὸν μάλλον ἐξησχημένον ὀφθαλμόν.

Ἡδύνατο δὲ κάλλιστα νὰ βλέπῃ καὶ τὰς ἐλαχίστας κινήσεις τοῦ ἐπαίτου, χωρὶς οὗτος νὰ ὑποπτευθῇ τὴν παρουσίαν του.

Ἦρχισεν ἤδη τελείως νὰ ἐξημερώνῃ.

Ἐν τῇ ἐξοχῇ, ὁ ἀνατέλων ἥλιος ἐδίδο φῶς, ἀλλ' ἐν τῷ δάσει ἐπεκράτει ἐτι ἡμισκοτία.

Ὁ Ζανζότ ἐκοιμάτο ἐτι.

[Ἔπειτα συνέχεια.]

Β*

ΔΥΟ ΓΥΝΑΙΚΕΣ

[Μυθιστορία ΑΛΕΞΙΟΥ ΜΠΟΥΒΙΕ]

[Τέλος]

Τέλος ὁ Μαυρίκιος, εἰς ὃν ἡ μακρὰ αὐτῆ σιωπῇ ἐπροξέει μερίστον κακὸν καὶ ὅστις ἐπεθύμει νὰ λάβῃ ἀπὸ τὴν κόμησσαν ὑπόσχασιν τινα, ἀνέκραξε:

— Λοιπὸν, Ἐλένη, δὲν ὀμιλεῖς; εἶμαι ἔτοιμος νὰ σὲ ἀκολουθήσω.

Ἐκείνη τὸν ἤκουσε, καὶ παρευθὺς ἀπηλλάγη τῆς περιπτύξεώς του. Τὸ ὄνειρον εἶχε διαλυθῆ, ἡ θλιβερὰ πραγματικότης παρουσιαζέτο ἐνώπιόν της.

— Ὅχι, ἀνέκραξε διὰ σταθερὰς φωνῆς, δὲν θὰ με ἀκολουθήσητε!

— Διατί; εἶπεν ἐκεῖνος.

Προσεπάθησε νὰ εὔρῃ ἀπάντησιν, διότι ἠννόει κάλλιστα ὅτι ἦτο ἀνάγκη νὰ δώσῃ τελευταῖον κτύπημα, μήπως καὶ πάλιν νεκρωθῇ· ἔπρεπε νὰ τελειώσῃ πλέον ἡ ἱστορία αὐτῆ. Ἀφοῦ αἱ πρῶται δικαιολογίαι της δὲν ἠδυνήθησαν νὰ νικήσωσι τὸν Μαυρίκιον, ἔπρεπε νὰ εὔρῃ νέας τοιαύτας.

Ἄφνης συνέλαβεν ιδέαν τινα. Κατὰ πρῶτον τὴν ἀπέκρουσε, μὴ συμβιβαζομένη μετὰ τὴν ἀξιοπρέπειαν της καὶ πρὸ πάντων ἀντικειμένη εἰς τὸν σεβασμόν, ὃν ἔτρεφεν εἰς τὸν ἔρωτά της. Ἐν τούτοις ἔπρεπε νὰ εὔρῃ διέξοδόν τινα. Σκερθεῖσα δὲ ἐπὶ μικρὸν εἶπεν εἰς τὸν Μαυρίκιον:

— Δὲν δύνασθε νὰ με ἀκολουθήσητε, διότι... δὲν ἐγκαταλείπουσι γυναῖκα ἀγαπῶσαν ὑμᾶς, ὅπως ἀκολουθήσωσιν ἑτέραν, ἤτις... δὲν σᾶς ἀγαπᾶ πλέον.

Ἐκεῖνος ἐνόμισεν ὅτι παρήκουσε.

— Τί εἶπες; τὴν ἠρώτησε.

— Εἶπον τὴν ἀλήθειαν.

— Δὲν με ἀγαπᾶς λοιπὸν πλέον; εἶπε

μειδιῶν ὡσεὶ ἐπρόκειτο δι' ἀστεϊότητά τινα.

— Ὅχι, ἀπεκρίθη αὐτὴ μετὰ πραύτητος, μόλις κρατούσα ἑαυτῆς, καὶ σκεπτομένη τὸν ἐντιμον σκοπὸν ὃν ἤθελεν οὕτω νὰ πραγματοποιήσῃ διὰ τῆς δεθείσης ὑποσχέσεως τῆ Ἐλενης. Ὅταν, ἐξηκολούθησε λέγουσα, ἐπανήλθατε παρ' ἐμοί, μετὰ τὸν γάμον σας, ἐνόμισα ὅτι σὰς ἠγάπων. . . ἠπατώμην. . . ἠγάπων τὴν ἀνάμνησιν τῶν ἐρώτων μας. . . ἡ καρδία μου εἶχεν ἀποπλανηθῆ.

— Τοῦτο εἶνε ἀδύνατον, ἀνέκραξεν ὁ Μαυρίκιος, ἐφάνισθε εὐτυχετάτη ἐπαναβλέπουσά με!

Ἐκείνη εἶχεν ἀκόμη τὸ θάρρος νὰ ψευσθῆ.

— Κάκιστον αἰσθημα με ὠδήγει, ἀπεκρίθη. Ὅ,τι ὑμεῖς ἐξελάθετε ὡς χαρὰν ἐπὶ τῆ ἐπανάδω σας, ἦτο ἀπλοῦστατα ἡ εὐχαρίστησις τοῦ ἐγωϊσμοῦ, ἦν πᾶσα γυνὴ αἰσθάνεται βλέπουσα ἐπανερχόμενον παρ' αὐτῆ ἐκείνον, ὅστις τὴν ἐγκατέλειψεν. Ἡμῖν εὐτυχὴς δυναμένη νὰ λέγω κατ' ἑμαυτὴν: «Μὲ ἐγκατέλειψε δι' ἐκείνην, τὴν ἀφίνει σήμερον δι' ἐμέ».

Οἱ λόγοι οὗτοι δὲν ἠδυνήθησαν νὰ τὸν πείσωσιν, ἐγνώριζε κάλλιστα τὴν δεξιότητα τῆς Ἐλενης, τῷ ἦτο τόσον δύσκολον νὰ τὴν θεωρήσῃ ἱκανὴν τοσαύτης μικρότητος!

— Μὴ προσπαθῆτε νὰ μ' ἀπατήσητε, τῆ εἶπε, ἀπορῶ πῶς τοιαῦται σκέψεις εὐρον θέσιν ἐν τῇ καρδίᾳ σας.

— Ἀφοῦ τὰς ὁμολογῶ! ἀπεκρίθη ἡ Ἐλένη μετὰ ζωνρότητος.

— Καί, δὲν μ' ἀγαπᾶτε λοιπὸν πλέον;

— Ὅχι.

— Ἀλλά, παρατηρήσατέ με, σὰς παρακαλῶ.

— Πρὸς τί; τοῦτο εἶνε ἀνωφελές.

— Σὰς παρακαλῶ.

Τότε, ἀποφασισμένη πλέον νὰ κενώσῃ τὸ ποτήριον μέχρι τοῦ πυθμένου, καὶ ὀπισθεῖσα δι' ὑπερανθρώπου θάρρους, ὑψούσα δὲ τοὺς ὀφθαλμοὺς πρὸς τὸν Μαυρίκιον,

— Ὅχι, Μαυρίκιε, τῷ εἶπε δὲν σέ ἀγαπῶ πλέον.

— Δὲν ἐρυθρίασατε ποσῶς. . . δὲν ὠχρίασατε διόλου. . . ἡ φωνὴ σας δὲν ἔτρεμε! . . . εἶναι λοιπὸν ἀληθές; . . . Ἀλλά τοῦτο εἶνε προδοσία.

— εἶνέ τις κύριος τῆς καρδίας του; εἶπεν ἐκείνη.

— Ἄ! σταθῆτε, μὴ μοῦ ἀποκριθῆτε πλέον. Αἱ φράσεις αὗται, αἱ ἐξηχόμεναι τῶν χειλέων σας, μετὰ τῆς ψυχρότητος, παγώνουσι τὴν καρδίαν μου.

Ἐρρίφθη εἰς κάθισμα, καὶ θέτων τὴν κεφαλὴν ἐντὸς τῶν χειρῶν του:

— Ἄ! πόσον ὑποφέρω, Θεέ μου! ἀνέκραξε.

Ἐκείνη ἔκαμεν ἐν βῆμα πρὸς αὐτὸν μικροῦ δεῖν νὰ ριφθῆ εἰς τὴν ἀγκάλην του καὶ νὰ τῷ εἶπῃ: «Ἐψεύσθην, ἐψεύσθην! Σὲ ἀγαπῶ ἀκόμη, θὰ σέ ἀγαπῶ πάντοτε!» Ἀλλά τῆ ἐφάνη ὅτι ἡ Ἐλενη παρουσίαζετο μετὰ αὐτῆς καὶ τοῦ Μαυρίκιου.

Τὴν ἐφαντάζετο μετὰ τὴν ἐνδυμασίαν, ἣν ἔφερε τὴν προτεραίαν καὶ μετὰ τὸν δίσκον εἰς τὴν χεῖρα. Καὶ ἀντὶ νὰ λέγῃ διὰ τῆς γλυκειᾶς τῆς φωνῆς: «Διὰ τοὺς πτωχοὺς, κύριοι,» ἐψιθύριζεν εἰς τὸ οὖς τῆς Ἐλενης:

«Εὐχαριστῶ διὰ τὸ ἐλεῆμον ψεῦδός σου, εὐχαριστῶ διὰ τὸ καλὸν ὅπερ μοὶ κάμνετε!»

Τότε ἡ κυρία Βριῶν ἐστραμάτησεν ὁ Μαυρίκιος δὲν διέκρινε τὸ κίνημα, ὃ αὐτὴ ἔκαμε πρὸς αὐτὸν προσεπάθησε νὰ τὴν συγκινήσῃ, νὰ τὴν ὑποχρέωσῃ, ν' ἀρνηθῆ ὅ,τι εἶχεν εἶπῃ.

Ἐντούτοις ἔκαμε τελευταίαν δοκιμασίαν, πλὴν ματαίως. Ἦτο λίαν καταβεβλημένος, ὅπως εὐρη τοὺς ἀρμόζοντας λόγους νὰ πείσῃ τὴν Ἐλένην.

Τὸ εἶδωλον, ὅπερ εἶχε θέσει ἐπὶ τόσον ὑψηλοῦ βᾶθρου, καταπίπτον, θὰ τὸν ἐκαλυπτε διὰ τῶν λειψάνων του.

Ἠγέρθη, παρετήρησε τὴν κόμησάν, εἶπεν ἀκόμη λέξεις τινὰς, βλέπων δὲ ὅτι οὐδὲν ἀπεκρίνετο:

— Ὅχι! ἀνέκραξεν, ἐὰν δὲν δύναμαι νὰ ἀπομακρυνθῶ τῆς οἰκίας ταύτης, ἐν ἣ βλέπω διαψευδόμενας πάσας τὰς ἐλπίδας μου, δὲν θὰ σὰς ἀφήσω ὅμως ν' ἀπολαύσητε τοῦ θεάματος τῆς λύπης μου.

Καὶ οὕτω ὁμιλῶν, ἔτρεξεν εἰς μικρὸν παρακείμενον δωμάτιον, καθ' ἣν ὥραν δὲ ἡ θύρα ἐκλείετο ὀπισθὲν του, ἡ Ἐλένη ἤκουσε τοὺς λυγμούς του. Τότε ἐκείνη δὲν ἐκρατήθη πλέον, καὶ θὰ ἔτρεχε πρὸς συνάντησίν του, ἐὰν ὁ βαρῶνος Λιβρῦ δὲν ἐνεφανίζετο εἰς τὴν αἴθουσαν. Ἡ κόμησσα τότε ἐσταμάτησε. Ὁ κύριος Λιβρῦ προχωρήσας πρὸς αὐτὴν τῆ εἶπε:

— Τὰ πάντα εἶνε ἔτοιμα, ἄς ἀναχωρήσωμεν.

Βλέπων δὲ ὅτι τὰ βλέμματά της ἦσαν ἐστραμμένα ἐπὶ τῆς θύρας τῆς ἀποκρυπτούσης τὸν Μαυρίκιον, καὶ οὐδὲν εἰς αὐτὸν ἀπῆντα, τὴν ἔλαβεν ἐκ τῆς χειρὸς καὶ τὴν ὠδήγησεν εἰς τὸ βᾶθος τῆς αἰθούσης.

Ἐκείνη οὐδὲν ἔλεγεν, ὅταν ὅμως εἶδεν ὅτι ἐπλησίαζον εἰς τὴν θύραν, ἀπεσπᾶσθη αἰφνης μετὰ ζωνρότητος τῶν χειρῶν τοῦ βαρῶνου φωνάζουσα:

— Ὅχι, ὄχι, δὲν θ' ἀναχωρήσω οὕτω! Θέλω νὰ τὸν ἀποχαιρετήσω, τὸ θέλω! . . . τὸ ἀπαιτῶ! . . .

Χωρὶς νὰ προσπαθῆσῃ νὰ τὴν κρατήσῃ, ἀλλὰ διὰ φωνῆς, ἣν ἐκείνη δὲν εἶχεν ἀκούσει μέχρι τοῦδε, ὁ κύριος Λιβρῦ τῆ εἶπε:

— Ἐὰν τὸν ἀποχαιρετήσητε, δὲν θὰ ἔχετε τὸ θάρρος ν' ἀναχωρήσητε, καὶ ἂν δὲν ἀναχωρήσητε, δὲν εἶμαι πλέον φίλος σας. Ὅχι, ἐξηκολούθησε διὰ τοῦ ἰδίου ἀποφασιστικοῦ ὅφους, ἐνῶ ἐκείνη τὸν παρετήρει μετ' ἐκπληξέως, δὲν θὰ ἦμαι πλέον φίλος γυναικός, ἣτις καταδικάζεται, καταδικάζει δὲ καὶ τοὺς ἄλλους εἰς βίον ἀφόρητον! . . . Ἡ πρὸς αὐτὴν ἀφοσίωσίς μου μοῦ δίδει τὸ δικαίωμα νὰ τῆς ὁμιλῶ κατ' αὐτὸν τὸν τρόπον, προσέθεσε χαμηλοφώνως, ἡ πρὸς ἐμέ ἀγάπη της τὴν ὑποχρεῖ νὰ ἀκούσῃ τὰς συμβουλὰς μου.

— Τοῦτο εἶνε ἀληθέστατον, εἶπεν αὐτῆ, γινομένη κυρία ἑαυτῆς.

Διηθύνθη εἰς τὸ γραφεῖον, ἀλλ' ἀπὸ πρῶιάς ἐγραφε διαφόρους ἐπιστολάς, ἤρπασε γραφίδα, ἐχάραξε γραμμὰς τινὰς, ἐγραψε μίαν διειθύνσιν καὶ εἶπε τῷ κυρίῳ Λιβρῦ:

— Προχωρήσατε, βαρῶνε, σὰς ἀκολουθῶ.

Καὶ πραγματικῶς τὸν ἠκολούθησε.

Ἀλλὰ πρὶν ἀναχωρήσει, ἐστράφη εἰς τὸ δωμάτιον, εἰς ὃ ὁ Μαυρίκιος εἶχε καταφύγει, καὶ, διὰ τῆς χειρὸς, ἀπέστειλε τελευταῖον ἀσπασμὸν εἰς ἐκείνον, ὃν δὲν θὰ ἐπανεβλέπε πλέον.

Μετὰ τέταρτον τῆς ὥρας, ὁ Μαυρίκιος εἰσῆλθεν εἰς τὴν αἴθουσαν, εἰς ἣν εἶχεν ἀφῆσει τὴν Ἐλένην.

Βλέπων δὲ ὅτι αὐτὴ δὲν εὐρίσκετο ἐκεῖ, ἐσκέφθη ὅτι θ' ἀπεσῦρθη εἰς τὸ δωμάτιόν της.

Ἐκρυσσε τὴν θύραν τοῦ δωματίου της.

Τὴν ἐκάλεσεν.

Οὐδεμίαν ἀπόκρισιν.

Ἦνοιξε τὴν θύραν, ἡ Ἐλένη δὲν ἦτο ἐκεῖ.

Παρατήρησε περίξ του, καὶ εἶδεν ὅτι τὰ πάντα ἦσαν διηυθετημένα ὡς συνήθως.

Ἡ φωτογραφία τοῦ μόνου, ἦν εἰς χρόνους εὐτυχεστέρους, πρὶν τοῦ γάμου του, εἶχε δωρήσει τῇ κομήσῃ, δὲν εὐρίσκετο πλέον εἰς τὴν συνήθη της θέσιν.

Ἠγγίσε τὸν τοῖχον καὶ ἠννόησεν ἀμέσως ἐκ τοῦ πίπτοντος κονιορτοῦ ὅτι ἐσπευσμένως τὴν εἶχον ἀρπάσει.

— Ὄ! ἀνέκραξε, καὶ εὐρίσκειν ἐν τοῦτοις αὐτῆν, μεγάλως ὁμοιάζουσαν με, τὴν ἠγάπα πολὺ, καὶ μολαταῦτα τὴν ἐξορίζει ἐκ τῆς παρουσίας της, ὡς καὶ ἐμὲ θὰ ἐξορίσῃ. Τοῦτο εἶνε φοβερόν!

Κατόπιν διηθύνθη, ἐλπίζων πάντοτε νὰ τὴν συναντήσῃ εἰς τὸ φυτοκομεῖον, εἰς ὃ ἐκείνη συνείθιζε νὰ διαμῆνῃ ὥρας πολλὰς.

Ἄλλ' οὕτε ἐκεῖ τὴν εὐρεν.

Ἄνθος μόνον, ὅπερ ὁ Μαυρίκιος ἠγάπα ἰδιαιτέρως, πρὸ μικροῦ εἶχε κοπῆ.

Ἐτρεξεν εἰς τὸν ἀντιθάλαμον. Καὶ ἐκεῖ ἡ ἰδίᾳ ἐρημία ἐπεκράτει.

— Ἐξῆλθε λοιπὸν, ἔλεγε καθ' ἑαυτὸν, μετέβη νὰ περιπατήσῃ, νὰ κάμῃ ἐπισκέψεις, καθ' ὃν χρόνον ἐγὼ ὑπέφερον, καθ' ὃν χρόνον. . .

Ἀφνης ἐξέβαλε κραυγὴν, ἐνεθυμήθη τὰς ἐτοιμασίας τοῦ ταξειδίου, ἄς εἶδεν εἰσερχόμενος ἐν τῇ οἰκίᾳ.

Ἐνεθυμήθη ὅτι ἡ Ἐλένη τῷ εἶχεν ὁμολογήσει τὴν ταχεῖαν ἀναχώρησίν της.

Ἄλλ' ἡ λέξις ταχεῖα ἐννοοῦσε σήμερον;

— Ὄ! τοῦτο εἶνε ἀδύνατον! ἀνέκραξε. Δὲν θ' ἀνεχώρησε, χωρὶς κἂν νὰ με ἀποχαιρετήσῃ! Δὲν θὰ τὸ ἐπραξῆ, τοῦτο θὰ ἦτο φοβερόν. Δὲν ἦτο δυνατόν νὰ τὸ ἔκαμε.

Περιελθὼν δὲ πάντα τὰ δωμάτια, ἐπανῆλθεν ἐν τῇ αἰθούσῃ, ἐν ἣ ἔλαβε χώραν ἡ συνομιλία του μετὰ τῆς κομήσσης, ἔτρεξεν εἰς τὴν ἐστία, καὶ ἐκρυσσε δι' ὄλων τῶν δυναμῶν του.

Οὐδεὶς ἐνεφανίσθη.

Φρικιασὶς κατέλαβε τὸ σῶμά του: ἐπάγασεν ὄλος φόβος.

Μετ' ὀλίγον ἡ Ἰουλιέττα παρουσιάσθη.

— Ποῦ εἶναι ἡ κυρία σας; ἐκραξεν ὁ Μαυρίκιος ἄμα εἶδεν αὐτὴν.

Αὕτη τὸν παρετήρησε μετ' ἐκπληξέως καὶ εἶπεν:

— Ἀλλά πῶς. . . ὁ κύριος δὲν γνωρίζει;

— Δὲν ἤξεύρω τίποτε, ὁμίλησε ταχέως.

— Ἄλλ' ἡ κυρία πρὸ μικροῦ ἀνεχώρησε.

— Θέλετε να είπατε ότι ἐξήλθε· θὰ ἐπανέλθῃ βεβαίως ἐντός ὀλίγου.

— Ὅχι, κύριε, ἡ κυρία ἀνεχώρησε διὰ ταξείδιον.

— Διὰ ταξείδιον! εἰς ποῖον μέρος;

— Δὲν γνωρίζω· ἡ κυρία δὲν εἶπε ποῦ μεταβαίνει.

— Μὲ ἀπατάτε! ἐὰν ἡ κυρία σας ἀνεχώρει διὰ ταξείδιον, θὰ τὴν συνοδεύατε.

— Τοῦτο μοὶ ἦτο ἀδύνατον, ἡ κυρία ἀνεχώρησεν ἐσπευσμένως. Ἐπρότεινα αὐτῇ νὰ τὴν ἀκολουθήσω ἐπὶ τινὰς ἡμέρας, μέχρις ὅτου εὔρη ἄλλην. Μοὶ ἀπήντησεν ὅτι ἦτο ὅλως περιττὸν τοῦτο, καθόσον θὰ προσελάμβανε θαλαμηπόλον καθ' ὁδόν. Τώρα πλέον δὲν ἔχω ἐνταῦθα ἄλλην ἐργασίαν, ἢ νὰ τακτοποιήσω τὰ ἐπιπλα καὶ νὰ δώσω εἰς τὸν συμβολαιογράφον, ὅστις θὰ ἔλθῃ μετ' ὀλίγον, τὰς κλεῖδας τοῦ μεγάρου.

— Τί ἀπέγειναν οἱ ἄλλοι ὑπηρέται; καλέσατέ τους, θέλω νὰ τοὺς ἐξετάσω.

— Ὁ κύριος βαρῶνος Λιβρῦ, ἀφοῦ τοὺς ἐπλήρωσε, κατὰ διαταγὴν τῆς κομήσσης, τοὺς διέταξε ν' ἀναχωρήσωσι παρευθὺς.

— Δὲν ἐξήλθεν ὅθεν πεζῆ! Ποῖαν διέουθυσιν εἶδον εἰς τὸν ἀμαξηλάτην;

— Ἡ κυρία οὐδὲν εἶπεν ἦτο κεκαλυμμένη διὰ πυκνοτάτου πέπλου, νομίζω μάλιστα ὅτι ἔκλαιεν. Ὁ κύριος βαρῶνος, ὅστις τὴν συνώδευεν, εἶπεν εἰς τὸν ἀμαξηλάτην: «Πήγαινε ἐμπρὸς κατ' εὐθείαν, κατόπιν θὰ σοῦ δώσω διαταγὰς».

— Ἄ! εἶνε ἀνάγκη νὰ τὴν ἐπανεύρω! ἀνέκραξεν ὁ Μαυρίκιος, διευθυνόμενος εἰς τὴν θύραν.

Καὶ θὰ τὴν ἐπανεύρισκεν ἐὰν ἦτο μόνη, ἐὰν ὁ βαρῶνος δὲν ἦτο μετ' αὐτῆς.

Γυνή, ἔχουσα τὴν ἀνατροφήν τῆς κομήσσης, δὲν δύναται νὰ ταξιδεύσῃ μόνη· ὅταν ἀφίξη τὴν αἴθουσάν της, τὸ μέγαρόν της τὴν ἀμαξάν της, ἀποπλανᾶται αὐτοστιγμῆ καὶ πράττει ἀδεξιότητος, αἵτινες τὴν προδίδουσι καὶ ἀναποφεύκτως ταχέως ἀνακαλύπτεται.

Ἄλλως τε δέ, ὅσονδήποτε θάρρος καὶ ἂν ἔχη γυνή τις, ὅταν φεύγῃ ὑφ' οὓς ὄρους ἀνεχώρησεν ἢ κόμησσα Βριῶν, ὅταν αἴφνης εὐρίσκειται μόνη εἰς ἀπομεμακρυσμένην πόλιν, ὅταν τὰ πάντα εἶνε εἰς αὐτὴν ξένα, τὴν καταλαμβάνει τοιαύτη ἀπογοητεύσις, ὥστε εἶνε ἠναγκασμένη νὰ ἐπανέλθῃ πάλιν ἢ νὰ κάμῃ, ἐν ἀγνοίᾳ της ἴσως, σημεῖόν τι ἐπιτρέπον νὰ μεταβῇ τις εἰς συνάντησίν της. «Φεύγω μακρὰν σου, ἀλλ' ἀκολουθήσόν με, φαίνεται λέγουσα. Ἄφρησέ με νὰ φύγω μακρὰν σου, ἀλλὰ φρόντισε νὰ μ' ἐπανεύρῃς».

Χάρις ὅμως τῶ βαρῶνων, τὸ θάρρος τῆς Ἑλένης δὲν ὑπέστη τὴν ἀκληρὰν ταύτην δοκιμασίαν.

Ἐφρόντισεν ἐκεῖνος ἵνα μὴ ἡ λύπη της τὴν καταστήσῃ ἐνχορὸν νέας ἀδυναμίας.

Περιέβαλε τὴν φυγὴν της δι' ἀπλήστων περιποιήσεων.

Τὴν ἐσπέραν ὁ Μαυρίκιος διήλθε τρέχων εἰς ὄλους τοὺς σταθμοὺς τῶν σιδηροδρόμων.

Ἠρώτησε πάντα τὰ πρόσωπα, ἀτινα ὑπέθετεν ὅτι ἠδύνατο νὰ τῷ δώσῃσι πληροφορίας.

Εἶδε τὸν ἱππότην, τὸν κόμητα, τὴν δεσποινίδα Βριῶν, τὸν συμβολαιογράφον τῆς

κομήσσης· πάντες οὗτοι οὐδὲν ἀπολύτως ἐγνώριζον.

Δὲν ἤξευρε πλέον ποῦ νὰ διευθυνθῇ καὶ δὲν εἶχε τὸ θάρρος νὰ μεταβῇ εἰς τὴν οἰκίαν του.

Καὶ ἐξελθὼν τῆς ἀμαξῆς του, διέτρεχε τοὺς Παρισίους πεζῆ. Ἐβιάδιζε, ἀπλῶς μόνον ὅπως βαδίζῃ, ἄνευ οὐδενὸς σκοποῦ.

Ἄ! κατ' ἐκείνην τὴν στιγμὴν, δὲν ἠγάπα πλέον τὴν Ἑλένην, τὴν ἐμίσει δι' ὅλα ὅσα ὑπέφερεν, ἀλλὰ θὰ εἶδε τὴν ζωὴν του, ἵνα μίαν στιγμὴν μόνον τὴν ἴδῃ, ἵνα ἐκδικηθῇ καὶ τῇ εἴπῃ: «Ἡ διαγωγὴ σου εἶνε ἀπεχθεστάτη, σὲ μισῶ.» Ἐκεῖνο ὅπερ τῇ συνεχώρει, ἦτο ὅτι τῷ εἶπεν ὅτι δὲν τὸν ἠγάπα πλέον... Τὴν ἐπίστευεν, ὁ ἀνόητος!... Ἐβιάδιζε, πάντοτε οὕτω ἐπαναλαμβάνων ἀκαταπαύστως: «Δὲν μὲ ἀγαπᾷ πλέον! οὐδέποτε μὲ ἠγάπησε!»

Διευθύνετο χωρὶς καὶ ὁ ἴδιος νὰ τὸ ἐνοσθῇ πρὸς τὴν κατοικίαν τῆς κομήσσης.

Ἀφίχθεις δ' ἐκεῖ, ἐσταμάτησε καὶ παρετήρησε. Τὰ πάντα ἐκεῖ ἦσαν σκοτεινὰ καὶ λυπηρὰ.

Αἴφνης, ἐνόμισεν ὅτι διακρίνει φῶς εἰς παραθυρόν τι, πλὴν ἀμέσως ἠνόησε τὴν ἀπάτην του, ἦτο ἀντανάκλασις φωτὸς ἐκ γειτονικῆς οἰκίας.

Ἐμεινεν ἐπὶ πολὺ ἀπέναντι τῆς οἰκίας ταύτης, ἐλπίζων πάντοτε ὅτι παραθυρόν τι θ' ἀνοιξῇ, ὅτι θὰ σταματήσῃ ἐμπροσθεν τῆς θύρας ἀμαξᾶ, ἐξ ἧς θὰ κατέλθῃ μετανοοῦσα ἡ Ἑλένη.

Μετ' ὀλίγον ἡ νύξ ἤρχισε, τὰ φῶτα τῶν καταστημάτων ὀλίγον κατ' ὀλίγον ἐσβέσθησαν.

Πάντα ἔρημα καὶ σιωπηλὰ ἦσαν πᾶσι τοῦ Μαυρίκιου.

Τέλος καταβεβλημένος ἐκ τῶν συγγινησεων, ἐπανῆλθε μηχανικῶς εἰς τὴν οἰκίαν του.

Εἶχεν ἐξέλθει τὴν μεσημβρίαν ἐπανήρηχο τὸ μεσονύκτιον.

Ἡ Ἐπιτομία τὸν ἀνέμενε.

Χωρὶς δὲ ποσῶς νὰ τῷ εἴπῃ τι, τῷ ἐνεχείρησε ἐπιστολὴν.

— Ἐσκίρτησεν ἐκεῖνος ἀναγνωρίζων τὴν γραφὴν.

Ἡ ἐπιστολὴ προήρηχο ἐκ τῆς Ἑλένης, τὴν ὅποιαν εἶχε γράφει ἐν βίᾳ, στιγμῆς τινὰς πρὸ τῆς ἀναχωρήσεώς της.

Ἰδοὺ τὸ περιεχόμενον αὐτῆς:

«Ἐγὼ τὴν δύναμιν νὰ φύγω μακρὰν σου, ἀλλὰ δὲν δύναμαι νὰ σὲ ἀπατῶ περισσότερον... Δὲν θέλω νὰ τηρήσῃς ἐξ ἐμοῦ καθ' ὅλην σου τὴν ζωὴν κακὴν ἀνάμνησιν... Εἶμαι ἀδύνατος, εἶμαι δειλὴ, εἶμαι γυνή, θέλω νὰ μ' ἐνθυμῶνται μετὰ λύπης!... Σοὶ ἐφεύσθην, Μαυρίκιε, μετεχειρίσθην τὸ ψεῦδος, ὅπως δυνηθῶ ν' ἀναχωρήσω. Ἄλλ' ὅταν περιέλθῃ ἡ ἐπιστολὴ αὕτη εἰς χεῖράς σου, θὰ εἶμαι πλέον μακρὰν σου, καὶ τότε τὸ ψεῦδος μου θὰ ἦνε ὅλως περιττόν. Ὅσα σοὶ εἶπον ἦσαν ὅλα ψεῦδη! Μάλιστα, σὲ ἠπάτησα ὅταν σοὶ εἶπον ὅτι δὲν σὲ ἠγάπων πλέον... Σὲ ἀγαπῶ ἀκόμη, Μαυρίκιε... οὐδέποτε ἔπαυσα νὰ σ' ἀγαπῶ! Ὅθ' ἀγαπῶ αἰωνίως!... Σ' ἐγκαταλείπω, διότι πολὺ σὲ ἀγαπῶ, διότι ὑποφέρω... διότι... Ἄχ! γνωρίζεις καλ-

λιστα διατί ἀναχωρῶ... Χαῖρε... λυποῦμε ἐνίοτε, τὸ θέλω, ἀλλὰ λησμόνησόν με... τὸ θέλω ἔτι περισσότερον. Ἡ κάλλιον, ὄχι, κ' ἐγὼ ἡ ἴδια δὲν γνωρίζω, ὅτι θέλω. Ἐπεθύμουν ν' ἀποθάνω· θὰ ἦτο τὸ ἀπλούστερον ἴσως... Συγγνώμην, συγγνώμην, διὰ τὴν λύπην, ἣν σοὶ προξενῶ... οὕτως ἔπρεπε νομίζω νὰ πράξω... Ἡ ὑπαρξίς μας καθίστατο πλέον ἀνυπόφορος. Ἡ σύζυγός σου... Χαῖρε, χαῖρε. Σοὶ πέμπω τὴν ζωὴν μου εἰς ἓνα τελευταῖον ἀσπασμόν... Σὲ ἀγαπῶ!»

Ἄν καὶ τρομερὰ ὑπέφερον ὁ Μαυρίκιος, ἀφ' ἧς στιγμῆς ἀνεχώρησεν ἡ Ἑλένη, μολαταῦτα οὐδὲν δάκρυ ἔχυσεν.

Ἦτο εἰς ὑστάτην νευρικὴν κατάστασιν, ὥστε δὲν ἠδύνατο νὰ κλαύσῃ. Πλὴν μετὰ τὴν ἀνάγνωσιν τῆς ἐπιστολῆς ταύτης ἐξερράγη εἰς λυγμούς.

Ἡ Ἐπιτομία δὲν προσεπάθησε νὰ τὸν παρηγορήσῃ· οὔτε καὶ τὸν ἠρώτησε τὴν αἰτίαν τῆς λύπης του. Σιωπηλὴ, εἰς γωνίαν τινὰ τῆς αἰθούσης, ἔκλαιε καὶ αὐτὴ συγχρόνως. Ἐν τῷ μέσῳ μόνον τῶν δακρύων της, ἔλαμπεν ἀπὸ καιροῦ εἰς καιρὸν μειδιάμα, ὡς ἐν τῷ μέσῳ τῶν συννέφων λάμπει ἀκτίς ἡλίου, ἠδύνατό τις δὲ νὰ τὴν ἀκούσῃ ψιθυρίζουσαν τὰς λέξεις ταύτας:

— Τὸ παρελθὸν ἦτο ἰδικόν τους, ἀλλὰ τὸ μέλλον ἀνήκει εἰς ἐμέ!

.....

Π

Τ Ε Λ Ο Σ

Ο ΥΠΟΛΟΧΑΓΟΣ ΒΟΝΕ

Μυθιστορία ΕΚΤΩΡΟΣ ΜΑΛΛ

ΜΕΡΟΣ ΤΡΙΤΟΝ

[Συνέχεια]

— Κατὰ γράμμα ἀπέθνησκε τῆς πείνης. Ὅταν ἀνεκάλυφα τὴν ἀλήθειαν εἶπα ὡς ὑμεῖς: «Εἶναι δυνατόν;» Ὅθ' ἴδητε ὅμως ὅτι δὲν μοὶ ἐπετρέπετο νὰ ἀμφιβάλλω. Ὅθ' ἤμην ἡλίθιος, ἂν δὲν παρετήρουν τὴν καταβολὴν τῆς δυστυχοῦς ταύτης γυναικός· μολονότι δὲ οὐδέποτε παρεπονέθη, ἐν τοῦτοις τὴν ἠρώτησα. Ἐνοοῖτε, ὅτι δὲν μοὶ εἶπε τὴν ἀλήθειαν· ἐγὼ ὅμως ἐμάντευσα τὰ ἀληθῆ αἷτια. Ἰσχυαίνεν, ἐξησθένει, εἶχε ρίγη, πυρετόν, ἰδρώτας, ἔβηχεν. Ἐδεῖ νὰ ἐνδυναμωθῇ καὶ διὰ τοῦτο τῇ ἀνέγραψα τονωτικὴν θεραπείαν: καλὴν τρυφὴν, ψητὸν κρέας, ὠά, εἶνον γενναῖον κ. τ. τ. Προσέθηκα βοθητικῶς καὶ φάρμακα.

— Δυστυχῆς γυνή!

— Ἄλλ' εἶμαι ἀληθῶς βλάξ, διότι ἐπίστευα ὅτι μοὶ ἔλεγεν, ὅταν τὴν ἠρώτων τί ἔφαγεν εἰς τὸ πρόγευμα, αὕτη θὰ μοὶ διηγεῖτο ὅτι ἔφαγε δύο ὠά βραστά, μίαν κοτολέταν, ραδικία, τυρόν, εἶνον, ζυθόν. Ἐπίστευα εἰς τοὺς λόγους της καὶ ἠπόρουν πῶς μὲ τοιαύτην διαίταν καὶ τὰ βοθητικὰ φάρμακα δὲν ἐβελτιούτο. Ἐρροβούμενη μήπως ἠπατήθη. Πῶς ὅμως νὰ συλλάβω ὑπόνοιαν; Ἀληθῶς δὲν ἠγνούον ὅτι ὁ Δραπιεῖ εἶναι κα-

τάχρως, ἀλλ' οὐδέποτε ἐφάνταζόμην τοιαύτην κατάστασιν. Ἦδυνάμην νὰ ὑπονοήσω τὴν πραγματικότητα ἐν τῇ οἰκογενεῖᾳ ἐκείνῃ τῇ τόσῳ φιλοφρόνῳ, ἐν τῇ κομψῇ ἐκείνῃ αἰθούσῃ, βλέπων ἀείποτε τὴν κυρίαν περικόμφως ἐνδεδυμένην καὶ μηδέποτε παραπονουμένην οὐδὲ κατὰ τῆς τύχης της, οὐδὲ κατὰ τοῦ κόσμου, οὐδὲ κατὰ τοῦ συζύγου της, οὐδὲ κατὰ τινος ἄλλου. Καὶ ἐφαίνετο κάπως μελαγχολική, τὴν τοιαύτην ὅμως μελαγχολίαν της ἀπέδιδα εἰς τὴν νοσηρὰν κατάστασιν της. Ἄλλ' ἔτι μάλλον βλαζὺ ὑπῆρξα, διότι ἔβλεπα παρὰ τὴν μητέρα τὸ παιδίον, τὸ ταλαίπωρον ἐκεῖνο πλάσμα, ὅπερ ὀλονὲν κατεβάλλετο.

Ὁ Βονὲ δὲν ἐπίστευεν ὅτι ὁ Μονταριόλ ἔλεγεν ὑπερβολὴν καὶ ἠκροῶτο αὐτοῦ εἰς ἄκρον συγκεινημένος.

— Ἐπειδὴ δὲν παρέστην εἰς τὸν τοκετὸν τῆς κυρίας Δραπιέ, οὐδέποτε εἰσῆλθα εἰς τὸν κοιτῶνα τοῦ ὕπνου οὐδὲ εἰς τὸ ἐστιατόριον, ἐφάνταζόμην δὲ ὅτι τὰ δύο αὐτὰ δωμάτια θὰ ἦσαν ὡς καὶ ἡ αἰθούσα· θὰ ἴδῃτε ὅμως. Πρὸ μιᾶς περιπού ὥρας μετέβην ἐκεῖ· μοὶ ἤνοιξεν ὁ ὑπρέτης· ἡ κυρία Δραπιέ εἶχεν ἐξέλθει, θὰ ἐπανήρχετο δὲ ἀπὸ στιγμῆς εἰς στιγμῆν. Ἀνέμενα ἐν τῇ αἰθούσῃ, ὁ δὲ ὑπρέτης ἔμενον εἰς τὸν προθάλαμον. Αἴφνης ἤκουσα κραυγὰς παιδίου, ἠνόησα δὲ ὅτι ἡ μικρά, ἣτις ἐκοιμάτο ἐν τῷ κοιτῶνι, θὰ ἐξύπνησε. Τὸ παιδίον ἐκραυγάζεν ἰσχυρότερον. Τότε φυσικῶς ἤνοιξα τὴν θύραν τοῦ κοιτῶνος καὶ εἰσέρχουμι διὰ νὰ καθησυχάσω τὸ νήπιον. Ἄλλὰ τί βλέπω; γυμνὸν ὀματίον ἔχον ὡς μόνον ἐπιπλα κλίνην σιόηρην, ἐν λίκνον καὶ μίαν ἔδραν τεθραυσμένην. Ἦνόησα τὸ πᾶν, οὐχὶ βεβαίως τὸ πᾶν, ἀλλ' ὅπως δῆποτε ἐμάντευσα τὴν ἀληθῆ κατάστασιν. Ἄλλὰ τὸ παιδίον ἐξηκολούθει νὰ κλαυθμηρίζῃ· ἐπλησίασα εἰς τὸ λίκνον καὶ ἐλίκνισα αὐτό. Εἰς μάτην· ἔκλαιε περισσότερον· τὸ ἔλαβα τότε εἰς τὴν ἀγκάλην μου, διότι ἔπρεπε νὰ τὸ καθησυχάσω, δὲν ἔχει οὕτω· Ἰδοὺ λοιπὸν ἐγὼ βαδίζω ἐν τῷ κοιτῶνι καὶ νανουρίζω τὸ βρέφος· «Νάνι, νάνι τὸ μωρό, νάνι, νάνι τὸ μικρό.» Τίποτε· ἐξηκολούθει νὰ κραυγάζῃ, μολοντί σας βεβαίως ὅτι τὸ ἐνανουρίζω ὅσον ἡδυνάμην καλλήτερον. Ἐσκέφθην τότε ὅτι διὰ νὰ μὴ ἠσυχάζῃ θὰ ἔχῃ κάτι. Τὸ ἐξέδυσά καὶ πιστεύσατέ μοι ὅτι ἐφριζα· ἀντὶ σπαργάνου εἶχε περιτυλιχθῆ διὰ μιᾶς ἐφημερίδος. Πρὸ ὀκτῶ ἡμερῶν παρεκάλεσα τὴν μητέρα νὰ ἐκδύσῃ τὴν μικράν, εἶδα δὲ ἐπὶ τῶν γλουτῶν της τῶν κατίσχων ἀποτετευπωμένα μελανὰ γράμματα· οὐδὲν τότε ἠνόησα· ἦδη ἐξήγῳ τὰ πάντα. Εἰς τὴν οἰκίαν ταύτην δὲν ἔχουσιν οὔτε ἐπιπλα οὔτε ὀθόνας, αἱ δὲ ἐφημερίδες χρησιμεύουσιν ὡς σπαργάνα. Δὲν λέγετε τίποτε;

— Εἶμαι κατὰ πλῆκτος.

— Εἶναι κάτι χειρότερον ἀκόμη. Δὲν εἶπα τὴν ἀλήθειαν εἰπὼν ὅτι δὲν ὑπάρχουν ὀθόνας. Ἐπὶ τῆς κλίνης εἶδον ὠραῖον σπαργάνον λευκόν. Τὸ ἔλαβα καὶ περιετύλιξα δι' αὐτοῦ τὴν μικράν, ἣτις μοὶ προσεμεῖδεν εὐτυχῆς ὅτι ἀπῆλλάγη τῆς ἐφημερίδος καὶ ἠσθάνθη τὴν ὀρεσρότητα τῆς καθαρᾶς ὀθόνης. Ἐλαβα αὐτὴν πάλιν εἰς τὴν ἀγκάλην μου καὶ τὴν ἐνανουρίζω ἐκ νέου· «Νάνι, νάνι

τὸ μικρό». Λαθὼν ἀπὸ τῆς κλίνης τὸ σπάργανον, μοὶ ἐφάνη αὕτη σκληροτέρα ἢ ὅσον εἶναι συνήθως στρωμνὴ ἐκ μαλλίων ἢ τριχῶν. Ψαύω αὐτὴν καὶ δὲν εὐρίσκω οὔτε μαλλίον, οὔτε τρίχα. Ἡ κλίνη εἶχε μόνον στρωμνὴν ἐκ φύλλων ἀραβοσίτου· ἐπ' αὐτῆς ἐκοιμῶντο. Τοῦτο διὰ τὸν Δραπιέ δὲν εἶναι μέγα πρᾶγμα, διὰ τὴν πάσχουσαν ὅμως ταλαίπωρον γυναῖκα εἶναι φοβερόν. Αἴφνης οἱ ὀφθαλμοὶ μου πίπτουσιν ἐπὶ δέσμης χαρτίων τεθειμένης ἐπὶ τῆς θερμάστρας, μετ' ἐνός χάλικος ἄνωθεν αὐτῆς. Ἀναγνωρίζω τὸν χαρακτῆρα τῆς γραφῆς μου. Ἦσαν αἱ συνταγαί μου. Παρατηρῶ αὐτὰς προσεκτικῶς καὶ βλέπω ὅτι οὐδεμία εἶχεν ἐκτελεσθῆ. Τί τὰ θέλετε; ἐνώπιον τοῦ ἀθλίου ἐκείνου κοιτῶνος, τῆς φοριώδους ἐκείνης κλίνης, τῆς ἐφημερίδος, ἣτις ἐχρησίμευεν ὡς σπάργανον, ἐνώπιον τῆς δέσμης ἐκείνης τῶν συνταγῶν, τῶν μὴ ἐκτελεσθεισῶν ἐλλείπει χρημάτων, ἠσθάνθη ὀσάκρια ἀναβλύζοντα εἰς τοὺς ὀφθαλμούς μου.

— Καὶ ἐγὼ ἐπίσης συγκινοῦμι.

— Κρατῶν πάντοτε τὴν μικράν, ἐπανέρχουμι εἰς τὴν αἰθούσαν καὶ καλῶ τὸν ὑπρέτην. Ἐρωτῶ αὐτόν· — Ἐχετε ὑπρέτριαν ἐδῶ; — Καὶ τί νὰ τὴν κάμωμεν; ἐγὼ σαρῶνω τὸ σπῆτι. — Καὶ τὸ μαγειρεῖον; — Δὲν μαγειρεῖον ἐδῶ. — Καὶ τί τρώγουν; — Μίχρι τῶν δέκα ἢ δώδεκα τοῦ μηνὸς τρώγουν κάτι τι, σαλταϊτσότα, παραδείγματος χάριν· ἀπὸ τὰς δεκαπέντε ὅμως τρώγουν πατάταις· ἡ οἰκογένεια τῆς κυρίας τῇ στέλλει χορταρικά καὶ βούτυρον... ὄχι ὅμως τακτικά. — Καὶ τί πίνουν; — Μόνον νερό. Τὰ σπάργανα καὶ τὰ ἄλλα ρούχα τὰ ἐπλενε ἡ κυρία· ἀλλ' ἔβηκε πολὺ καὶ τώρα τὰ σαπουνίζω ἐγὼ. Εἶχον ἐννοήσει ἐγὼ ἀρετά, ὅτε ἤχησεν ὁ κώδων. Ἡ κυρία Δραπιέ ἐπανήρχετο ἀσθμαίνουσα φοικωδῶς. Ἄν ἐγνωρίζετε ποῖον βλέμμα μοὶ ἐρριψεν, ἰδοῦσά με κρατοῦντα τὴν μικράν, βλέμμα ταραχῆς καὶ εὐγνωμοσύνης συγχρόνως. Διὰ νὰ τὴν ἀπαλλάξω τῆς ἀμυγχανίας τῇ εἶπον ὅτι εἶναι ἀνάγκη νὰ θηλάσῃ ἀμέσως τὸ παιδίον. Ἐνῶ ἐθήλαζεν, ἐγὼ ἐξήταζον αὐτὴν. Ἄ! ἀγαπητέ, ὁ Θεὸς νὰ σας φυλάξῃ ἀπὸ τοῦ νὰ ἴδῃτε τὰ στήθη γυναικὸς θηλαζούσης, ἣτις ἀποθνήσκει τῆς πείνης. Τὴν ἡρώτων περὶ τῆς καταστάσεώς της, ὅταν δὲ ἡ μικρά δὲν ἠδύνατο πλέον νὰ εὐρῆ τι εἰς τοὺς κενούς ἐκείνους μαστοὺς, τὴν ἐστηθοσκόπησα καὶ διέγνωσα ὑποξείαν φθίσιν ἢ, ὡς λέγουσι, καλπάζουσαν.

— Ἄλλ' ἡ νόσος εἶναι θανατηφόρος!

— Ἐνίστε σταματᾶ. Ἀκριβῶς δὲ διὰ τοῦτο σας φέρω μαζὺ μου εἰς τὸ φαρμακεῖον, ἐνθα θὰ διατάξω καταπότια ἐμετικῆς τρυγός. Ἰδοὺ ἐφθάσαμεν. Περιμένετε με, διότι ἔχω ἀνάγκην ὑμῶν.

Z'

— Ἦδη ἄς ἐπανεέλθωμεν παρὰ τῇ κυρίᾳ Δραπιέ, εἶπεν ὁ Μονταριόλ ἐξελθὼν τοῦ φαρμακείου, διὰ νὰ τῇ δώσω ἐγὼ αὐτὸς τὸ πρῶτον καταπότιον. Ἐννοεῖτε ὅμως ὅτι οὐδαμῶς δύνανται νὰ ὠφελήσῃ τὸ φάρμακον

ἄνευ ἀφθόνου καὶ καλῆς τροφῆς· διὰ τοῦτο σας χρειάζομαι.

— Τί δύναμαι νὰ πράξω; ἀπήντησεν ὁ Βονέ. Εἶμαι εἰς τὰς διαταγὰς σας.

— Ἐχει καλῶς. Οἱ ἄνθρωποι οὗτοι ἔχουσιν ἀνάγκην χρημάτων· δὲν δύνανται δὲ νὰ δανεισθῶσι πλέον, διότι τοῦτο μὲν αὐστηρῶς ἀπαγορεύεται ὑπὸ τοῦ συνταγματάρχου, ἔπειτα δὲ δὲν εὐρίσκουσι καὶ δανειστάς. Εἶναι ὑπερήφανοι ἄνθρωποι καὶ ἐννοεῖτε ἐντεῦθεν τὴν δυσχερῆ αὐτῶν θέσιν. Δὲν δυνάμεθα λοιπὸν ἐν πάσῃ εὐκρινείᾳ νὰ τοῖς εἴπωμεν· «Εἶθε δυστυχεῖς καὶ θὰ σας βοηθήσωμεν», ἀλλὰ πρέπει νὰ τοὺς συνδράμωμεν χωρὶς νὰ τοῖς τὸ εἴπωμεν. Ὅσον ἀφορᾶ τὰ φάρμακα, τὸ πρᾶγμα εἶναι εὐκόλον· θὰ τὰ παρασκευάζω μόνος. Πλὴν ὡς σας εἶπα χρειάζεται καὶ καλὴ διατροφή καὶ ἠθικαὶ φροντίδες. Ὑμεῖς ἔχετε ἐνταῦθα σχέσεις ἐν τῇ κοινωνίᾳ καὶ θὰ πράξῃτε ὅ,τι δυναθῆτε.

— Εἶναι εὐκόλον.

— Κατὰ πρῶτον πρέπει νὰ τῇ ἀφαιρέσωμεν τὸ παιδίον, τὸ ὁποῖον τὴν ἐξαντλεῖ· ἀνάγκη λοιπὸν νὰ εὐρωμεν τροφόν. Ἐπειτα δὲν πρέπει νὰ ἀφῆσωμεν τὴν μητέρα ἔρημον. Ἡ κυρία Βοσμορῶ καὶ αἱ θυγατέρες της δύνανται νὰ μᾶς εὐρωσι μίαν τροφόν· ἡ κυρία Ὀντάν, ἡ κυρία Ζενεβραῖς, ἡ κυρία Κόλλας δύνανται νὰ περιποιηθῶσι τὴν κυρίαν Δραπιέ. Ἰδετε λοιπὸν αὐτὰς καὶ συνηθηθῆτε.

Οὕτως ὁμιλοῦντες ἐφθασαν πρὸ τῆς οἰκίας τοῦ ἀντισυνταγματάρχου.

— Εἰσελθετε, εἶπεν ὁ Μονταριόλ, τὴν ὥραν ταύτην θὰ συναντήσητε οἱκοί τὴν βαρῶνην.

Ὀντως, ἡ κυρία Ὀντάν ἦν ἐν τῇ αἰθούσῃ της λαμβάνουσα μάθημα ὑπὸ τοῦ Βεράλ. Ἐκάθηντο ἐνώπιον τραπέζης καὶ ἡ μὲν κυρία Ὀντάν ἀνεγίνωσκεν, ὁ δὲ Βεράλ ἐξηπλωμένος ἐπὶ ἀνακλιντροῦ ἠκροῶτο μειδιῶν καὶ ἐπαναλαμβάνων· «Πολὺ καλὰ! πολὺ καλὰ!» Ἡ εἰσοδὸς τοῦ Βονέ διέκοψεν αὐτούς.

— Ἄ! κύριε Βονέ, εἶπεν ἡ βαρῶνη, θὰ παρευρεθῆτε εἰς τὸ μάθημά μου. Εἶθε τόσῳ κελὸς κωμωδῶς καὶ θὰ εἶπτε τὴν γνώμην σας.

Ἄλλ' ἐκ τῆς φυσιογνωμίας τοῦ Βονέ ἡ βαρῶνη ἠνόησεν ὅτι κατὰ σπουδαῖον συμβαίνει.

— Μήπως θέλετε νὰ μοὶ ὁμιλήσῃτε; ἠρώτησεν αὐτόν.

— Μάλιστα, κυρία.

— Λοιπὸν, τὸ μάθημα ἐτελείωσεν· αὐριον, κύριε Βεράλ.

Ὁ Βεράλ ἀπῆλθεν, ὁ δὲ Βονέ διηγῆθη ὅ,τι ὁ Μονταριόλ εἶπεν αὐτῷ.

— Ἄλλ' εἶναι φοικωδῶς, ἀνέκραξεν ἡ κυρία Ὀντάν. Ὁ κύριος Μονταριόλ εἶχε δικαίον ὑπολογίσας ἐφ' ἡμᾶς· θὰ ἦτο ἐγκλημα νὰ τὴν ἐγκαταλείψωμεν· ἀρετὰ πταίομεν ὅτι μέχρι τοῦδε δὲν ἐλάβομεν τίποτε. Ἄλλ' ὁ συνταγματάρχης εἶναι πολὺ αὐστηρὸς διὰ τὰ χρέη, θὰ ἔκαμνε δὲ μεγάλας κρατήσεις διὰ νὰ φθάσῃ ὁ ἀτυχῆς Δραπιέ εἰς τοιαύτην πενίαν. Ἀνάγκη ὅμως νὰ σκεφθῶμεν διὰ τὸ παρὸν καὶ διὰ τὸ μέλλον, οὐχὶ διὰ τὸ παρελ-

θόν. Δότε μοι τὸν βραχίονά σας καὶ ὁδηγήσατέ με παρὰ τῆ κυρία Βοσμορῶ διὰ τὰ συνενωθῆμεν μετὰ τῆς Ἰουλιανῆς καὶ τῆς Ἀννέτας.

Ὁ Βονέ ἀνεκουφίσθη. Θὰ μετέβαινε μόνος παρὰ τῆ Ἰουλιανῆ, χωρὶς νὰ διστάσῃ, ἐπιτόμιμα ὅμως νὰ συνοδεύηται ὑπὸ τῆς κυρίας Ὀντάν, διότι ἐνώπιον αὐτῆς δὲν θὰ ἐγένετο λόγος περὶ τῆς κληρονομίας. . . οὐδὲ περὶ τῶν λόγων τῆς κυρίας Κόλλας.

Ἡ κραυγὴ τῆς κυρίας Βοσμορῶ, τῆς Ἰουλιανῆς καὶ τῆς Ἀννέτας ὑπῆρξεν οἷα ἡ τῆς κυρίας Ὀντάν :

— Εἶναι φρικῶδες.

Ἡ σύζησις δὲν ὑπῆρξε μακρὰ περὶ τοῦ τί ὄφειλον νὰ πράξωσιν. Ἡ Ἰουλιανὴ ἐγνώριζεν ἀγρότην, τοῦ ὁποίου ἡ σύζυγος ἦτο καλὴ τροφός, ἣτις θὰ ἐλάμβανε τὸ παιδίον ἀπὸ τῆς ἐπιούσης. Διὰ τὴν πληρωμὴν θὰ εὔρισκον ἐντὸς τοῦ μηνὸς ὑπεκφυγὴν τινα διὰ νὰ τὴν πληρώσωσι χωρὶς νὰ τρώσωσι τὴν φιλοτιμίαν τῶν γονέων.

— Ἦδη, εἶπεν ἡ κυρία Ὀντάν, ὁ κύριος Βονέ θὰ μεταβῆ νὰ ἴδῃ τὴν κυρίαν Ζανεβραϊς, τὴν κυρίαν Βεντάμ, τὴν κυρίαν Κόλλας, αἵτινες, θὰ μᾶς εὔρωσι παρὰ τῆ κυρία Δραπιέ.

— Ἡ κυρία Κόλλας. . . εἶπεν ἡ Ἀννέτα.

— Ναί, κόρη μου, πρέπει νὰ γνωρίζωμεν ἂν θὰ συμπρῆξῃ μεθ' ἡμῶν.

Ἐνῶ ὁ Βονέ ἠτοιμάζετο ν' ἀπέλθῃ πρὸς ἐκτέλεσιν τῶν παραγγελιῶν τῆς κυρίας Ὀντάν, αὕτη συνοδευομένη ὑπὸ τῆς κυρίας Βοσμορῶ, τῆς Ἰουλιανῆς καὶ τῆς Ἀννέτας, μετέβη παρὰ τῆ κυρία Δραπιέ. ἣτις ἐν τῇ αἰθούσῃ τῆς, ἄνευ ἀνθέων, καθόσον δὲν εἶχε πλέον τὴν δύναμιν νὰ συλλέξῃ τριαυτῶ, ἀνέμενον ἐπισκέψεις.

Μειδίσματα ἐφώτισε τὸ ἰσχνὸν πρόσωπόν τῆς, ὅτε ἤκουσε κρότον βημάτων καὶ προστριβὴν αἰσθητῶν. Ἡ θύρα τῆς αἰθούσης ἠνεώχθη ὑπὸ τοῦ ὑπηρετοῦ, ὅστις ἀνήγγειλεν :

— Ἡ κυρία βαρῶν Ὀντάν, ἡ κυρία Βοσμορῶ.

Ταραχὴ χαρᾶς ἠμπόδιε τὴν κυρίαν Δραπιέ νὰ ὁμιλήσῃ, προκαλέσασα αὐτῇ παροξυσμὸν βηχός :

— Πῶς, πάσχετε, εἶπεν ἡ κυρία Ὀντάν, καὶ δὲν μᾶς εἰδοποιεῖτε ; ἂν δὲν μᾶς τὸ ἔλεγεν ὁ κύριος Μονταριόλ θὰ ἐπεριμέναμεν τὴν ἰασίν σας διὰ νὰ τὸ μάθωμεν.

— Πολύ κακῶς ἐπράξατε, εἶπεν ἡ κυρία Βοσμορῶ περιπαθῶς.

Ἡ Ἰουλιανὴ ἔλαβε τὴν μικρὰν καὶ ἐχόρευεν αὐτὴν ἐν τῇ ἀγκάλῃ τῆς.

— Ὁ κύριος Μονταριόλ μᾶς εἶπε καὶ ἄλλο τι σπουδαιότερον, εἶπεν αὕτη, ὅτι εἶναι ἀνάγκη νὰ χωρισθῆτε τοῦ τέκνου σας.

— Δὲν ἔχω πλέον ἀρκετὸν γάλα καὶ ὑποφέρει ἡ μικρὰ πρὸ παντός δι' αὐτὴν πρέπει νὰ ληφθῇ φροντίς.

Ἡ Ἀννέτα μετέβη εἰς τὸ παράθυρον, ἵνα κρῦψῃ τὴν συγκίνησιν τῆς.

— Ἀκριβῶς, ἐξηκολούθησεν ἡ Ἰουλιανὴ, ἔχω νὰ σᾶς προτείνω μίαν καλὴν τροφόν, τὴν σύζυγον ἀγρότου, περιποιητικὴν, καθαράν, ἱκανὴν, τὸ ὁποῖον εἶναι ἐπάναγκες διὰ τὴν ὑγιειάν τῶν παιδίων. Δύναται νὰ ἔλθῃ αὐρίον.

Ἡ κυρία Δραπιέ ἠεὐχαρίστησε τὴν Ἰουλιανὴν, ἀλλ' ἐφαίνετο ἐν ἀμηχανίᾳ.

— Δὲν θὰ ἔχω ἴσως ὅσα ἐνδύματα χρειάζονται εἰς τὴν οἰκίαν του κανεὶς δὲν ἔχει ἀνάγκη τῶσιν πραγμάτων, ὅσων χρειάζονται διὰ τὴν τροφόν.

Ἡ θύρα τῆς αἰθούσης ἠνεώχθη πάλιν :

— Ἡ κυρία κόμησσα Ζανεβραϊς ἀνήγγειλεν ὁ ὑπηρετῆς.

Ἡ κυρία Δραπιέ οὐδέποτε ἐδέχθη τόσας ἐπισκέψεις συγχρόνως, καὶ διετέλει ἐν ἀμηχανίᾳ ἵνα προσφέρῃ κάθισμα εἰς πάσας.

Μετὰ τινα συνδιάλεξιν ἀσήμαντον ἡ Ἰουλιανὴ ἐπανέλαβε τὴν πρότασιν τῆς.

— Εἶπατε ὅτι σᾶς λείπουν τινὰ πράγματα, εἶπε, δυνάμεθα ἴσως νὰ τὰ συμπληρώσωμεν.

— Εἶναι περιττόν, εἶπεν ἡ κυρία Βεντάμ, εὐτυχῆς θὰ λογισθῶ νὰ προσφέρω εἰς τὴν κυρίαν Δραπιέ τὰ ἐνδύματα τῆς μικρᾶς θυγατρὸς μου, τὴν ὁποίαν ἔχασα.

Δάκρυ ἀνῆλθεν ἐκ τῶν διαφανῶν ὀφθαλμῶν τῆς κυρίας Δραπιέ, ἀλλ' ἡ κυρία Ὀντάν ἐσπευσε νὰ παρηγορήσῃ αὐτήν.

— Φιλτάτη μου, εἶπε, θὰ μοὶ παράσχητε μεγάλην ὑπηρεσίαν. Ἰδοὺ πῶς. Αὐτὸ τὸ ζῶον ὁ συνταγματάρχης μας — τὸ λέγομεν μεταξὺ μας — θέλει νὰ μὲ στερήσῃ τοῦ μαγεῖρου μου, μὲ τὴν πρόφασιν ὅτι ἀπασχολῶ πολλοὺς ἀνδρας τοῦ συντάγματος εἰς τὴν ὑπηρεσίαν μου, ὡς νὰ μὴ τοὺς ἐπλήρωνα ἄρκετά. Ὁ κύριος Μονταριόλ μοὶ εἶπεν ὅτι ἔχετε ἀνάγκην ζωμοῦ, ὁ δὲ μάγειρός μου εἶναι μοναδικὸς διὰ τὸν ζωμόν, θὰ ἀπαντήσω εἰς τὸν συνταγματάρχην ὅτι θὰ τὸν κρατήσω διὰ σᾶς. ἀσθενεῖσάν. Ἐν ταῦτῳ θὰ σᾶς μαγειρεύῃ μικρὰ τινα πράγματα διὰ ὄρεξιν. Δὲν θὰ μοὶ ἀρνηθῆτε τὴν χάριν, ἐλπίζω.

— Μὲ τὴν τροφόν, τὴν ὁποίαν σᾶς προτείνω, ἐξηκολούθησεν ἡ Ἰουλιανὴ, θὰ ἔχετε τὸ πλεονέκτημα νὰ λαμβάνετε καθ' ἐκάστην πρωΐαν εἰδήσεις περὶ τῆς θυγατρὸς σας : ὁ σύζυγός τῆς φέρων εἰς τὴν πόλιν τὸ γάλα του θὰ διέρχεται τῆς οἰκίας σας καὶ θὰ σᾶς ἀφίη γάλα, ὡὰ καὶ βούτυρον.

Ἡ Ζανεβραϊστὴν ἡ μόνη, ἣτις μέχρι τοῦδε οὐδὲν εἶχε προσφέρει. Ἀλλὰ μὲ τὴν πενίαν τῆς τί ἠδύνατο νὰ προσφέρῃ. Ἐν τούτοις ἐφαίνετο ὡς εἰ ἀνεζήτητι.

— Ἐπειδὴ εἶσθε ἀδύνατος, εἶπεν αὕτη, δὲν ἔχετε πλέον ὠραία ἄνθη ἐν τῇ αἰθούσῃ σας : δὲν εἶναι ἀληθές ;

— Πόσον λυποῦμαι δι' αὐτό !

— Εἶπατέ μοι λοιπὸν ποῦ συλλέγετε αὐτά. Ὁ κύριος Μονταριόλ μὲ διέταξε νὰ κάμνω περιπάτον καθ' ἐκάστην πρωΐαν χάριν τῆς ὑγιείας μου. Κουράζομαι λοιπὸν νὰ πηγαίνω πάντοτε εἰς τὸ ἴδιον μέρος. Εἶπατέ μοι ποῦ συλλέγετε τὰ ἄνθη σας καὶ θὰ σᾶς φέρω μίαν δέσμην καθ' ἐκάστην πρωΐαν.

— Ἐλπίζω, εἶπεν ἡ κυρία Ὀντάν, ὅτι θὰ προσφέρετε καὶ εἰς ἐμὲ ὀλίγα ἐνίοτε.

— Ὡ ! εὐχαρίστως.

Πῶς ἠδύνατο ἡ κυρία Δραπιέ ν' ἀρνηθῇ τὴν προσφορὰν τῆς βαρῶννης ; Ἐθεώρει ἑαυτὴν εὐτυχὴ βλέπουσα τσαούτην ἀγάπην καὶ συμπάθειαν.

— Θὰ σᾶς στείλω ἀπόψε ἐν δαῖγμα τῆς

ἱκανότητος τοῦ μαγεῖρου μου, εἶπεν ἡ κυρία Ὀντάν.

— Αὐρίον τὴν πρωΐαν θὰ ἔλθω μὲ τὸν σύζυγον τῆς τροφῆς, εἶπεν ἡ Ἰουλιανὴ.

Μετὰ ἐν τέταρτον ἐκόμισαν ἐκ μέρους τῆς κυρίας Βοντάμ δέμα περιέχον ἐνδύματα διὰ τὴν μικρὰν ἐν ἀφρονίᾳ καὶ ταξεί.

Ἐκ τούτων τρέμουσα ἡ κυρία Δραπιέ ἔλαβε τ' ἀναγκαιοῦντα καὶ ἐνέδουσε τὴν θυγατέρα τῆς.

— Πόσον εἶσαι ὠραία, ἔλεγε καταφιλοῦσα αὐτήν, καὶ αὐρίον θὰ φύγῃς.

Ὁ Δραπιέ ἐπανῆλθεν. Ἐπανήρχετο ἐκ τοῦ Μονταριόλ σκυθρωπὸς καὶ ἀπελπὶς. Μὲ τί θὰ ἐπλήρωσε τὴν τροφόν τῆς θυγατρὸς του ;

— Τί συμβαίνει ; ἠρώτησεν.

Ἡ σύζυγός του τῷ διηγήθη ποίας ἐδέχθη ἐπισκέψεις καὶ τί εἶπον αὕτη.

— Βλέπετε, εἶπεν ἀτενίζουσα αὐτὸν τρυφερῶς, δὲν πρέπει κανεὶς νὰ ἀπελπίζεται.

— Ἀλλ' αὐτὰ δὲν πληρώνουν τὰ χρέη μας, καὶ τώρα θὰ συνάψωμεν νέα μὲ τὴν τροφόν.

— Μὴ μὲ μέμφεσαι ὅτι δὲν δύναμαι νὰ θηλώσω τὸ τέκνον μας : εἶμαι πολὺ δυστυχῆς διὰ τοῦτο.

— Ἐγὼ ἐκπληρῶ τὸ καθήκόν μου μὲ κενὴν τὴν κοιλίαν.

Η'

Ὅλαι αἱ κυρίαι τῶν ἀξιωματικῶν τοῦ συντάγματος εἶχον προσκληθῆ τὴν ἐσπέραν παρὰ τῆ κυρία Βοσμορῶ ὑπὸ τῆς κυρίας Ὀντάν. Ἐκλήθησαν πρὸς τούτους τινὲς τῶν συναδέλφων τοῦ Δραπιέ, ὡς ὁ Βονέ, ὁ Σολέ καὶ ὁ Δερόδης. Πάντες ὑπῆρξαν ἀκριβεῖς, πλὴν τοῦ Δερόδης. Ἐφθασεν ὅμως ἐπιστολὴ αὐτοῦ διευθυνομένη τῇ βαρῶννη, δι' ἣς ἐζήτηται συγγνώμην, ὅτι δὲν ἠδύνατο νὰ παρευρεθῆ, καθόσον πρὸ μικροῦ ἔλαβε τηλεγράφημα, δι' οὗ ἐκαλεῖτο πλησίον τῆς μητρὸς του, σοβαρῶς ἀσθενούσης.

Ἄν ἡ ἀπότομος αὕτη ἀναχώρησις δυσηρέστησε τὴν Ἀννέταν, τοῦναντίον ἀνεκουφίσε τὴν καρδίαν τοῦ Βονέ. Ἐνόσω ὁ Δερόδης ἦν ἀπὸν δὲν θὰ ἠσχολεῖτο περὶ τῶν λεχθέντων ὑπὸ τῆς κυρίας Κόλλας. Πρὶν ἢ ἐπανέλθῃ, θὰ ἠδύνατο ἴσως ἡ κυρία Δραπιέ νὰ ἀναλάβῃ παρὰ τῆ Ἰουλιανῆ πρόσωπον μεσάζοντος, ἀφοῦ ὁ Μονταριόλ ἔλεγεν ὅτι διὰ τῶν καταλλήλων φροντίδων καὶ τῆς καλῆς διατροφῆς ἠδύνατο νὰ σταματήσῃ ἡ καλπάζουσα φθίσις.

— Ἐννοεῖτε, εἶπεν ὁ Μονταριόλ, ὅτι ἡ ταλαιπώρος γυνὴ ἀσθενεῖ φυσικῶς τε καὶ ἠθικῶς, ὅτι δὲ ὅτι θὰ πράξῃτε, κυρίαι μου, διὰ νὰ τὴν ἀνεκουφίσῃτε, θὰ ἐπιδράσῃ ἐξ ἴσου καὶ πλέον ἴσως ἢ ἡ θεραπεία, τὴν ὁποίαν θὰ ἐφαρμώσω.

Ἐκάστη διηγήθη τί εἶχε πράξῃ : ἡ Ἰουλιανὴ διὰ τὴν τροφόν, ἡ κυρία Ὀντάν διὰ τὸν μάγειρον, ἡ κυρία Βοντάμ διὰ τὰ ἐνδύματα, ἡ κυρία Ζανεβραϊς διὰ τὰ ἄνθη.

— Αὐτὸ ὀνομάζεται εὐγενὴς ἀλληλεγγύη, εἶπεν ὁ Μονταριόλ.

[Ἐπεται συνέχεια.]

Κ.

ΔΡΟΜΟΛΟΓΙΟΝ ΣΙΔΗΡΟΔΡ. ΠΕΙΡΑΙΩΣ ΑΘΗΝΩΝ ΠΕΛΟΠΟΝΝΗΣΟΥ

Πειραιεύς 'Αθήναι Πάτραι Πύργος 'Ολύμπια.

Table with 8 columns listing routes and fares between Piraeus, Athens, Patras, Pyrgos, and Olympia.

Κόρινθος 'Αργος Ναύπλιον Τρίπολις.

Table with 4 columns listing routes and fares between Corinth, Argos, Nauplius, and Tripoli.

Καβάσιλα Κυλλίνη Λουτρά.

Table with 8 columns listing routes and fares between Kavassila, Kyllini, and Loutra.

* Κατ' εὐθείαν εἰς Τρίπολιν καὶ ἀντιστρόφως. (1) Τρίτην, Πέμπτην, Σάββατον (2) Δευτέραν, Τετάρτην Παρασκευὴν. — Μεταξὺ Μύλων 'Αργος Ναυπλίου ἕξ ἀμαξοσταχίαι καθ' ἑκάστην.

Ἡ ἸΣΠΑΝΙΑ τοῦ Δὲ 'Αμίτις εὐρίσκεται ἐν τῷ Βιβλιοπωλείῳ μας, ὁδὸς Προαστείου ἀριθ. 10, καὶ πωλεῖται ἀντὶ δρ. 4.

ΧΑΡΤΕΜΠΟΡΙΚΟΝ ΚΑΤΑΣΤΗΜΑ ΠΛΑΤΩΝΟΣ ΚΟΜΜΑΤΑ

'Αθήναι, 'Οδὸς 'Αριστέιδου, ἀριθμὸς 16.

Σάρτες τυπογραφικὸς διαφόρων ποιότητων, σχημάτων καὶ χρωμάτων λεῖος καὶ μὴ. — Νέα ἀποθήκη ἀνεξάντλητος. — Τιμαὶ μέτριαι.

Bazar de la Havane

ΧΡ. ΑΓΓΕΛΙΔΟΥ

Πλατεῖα 'Ομοιοῖας, Οἰκία Πάγκα, καὶ ὁδὸς Σταδίου, οἰκία Καλλιγᾶ. ΚΑΠΝΑ 'Αγρινίου, Λαμίας, Θεσσαλίας, Τουρκίας, Γενιζέ. — ΣΙΓΑΡΕΤΤΑ Γενιζέ (Αἰγύπτου) ἑκάστη χιλιάς φράγκα 40. Μὲ δοκιμὴν. — ΠΟΥΡΑ 'Ολλανδίας, Γερμανίας, 'Αθῶνας εἰς κουτία καὶ λιανικῶς. — ΠΙΠΙΑ Παρισίων καὶ Βιέννης ἐκ Κεχρομπαρίου, καὶ διάφοροι ἄλλοι. Τιμαὶ μέτριαι. Τὸ Bazar de la Havane ἀναλαμβάνει τὴν πώλησιν ΣΙΓΑΡΕΤΤΩΝ λιανικῶς διὰ τὸ 'Εσωτερικόν, εἰς δὲ τὸ 'Ἐξωτερικόν, οἷσδήποτε χώρας Εὐρώπης καὶ Τουρκίας τὴν ἀποστολὴν δερμάτων χονδρικῶς. Ἡ τριακονταετής ἐργασία καὶ πείρα τοῦ καταστηματούργου καὶ κατασκευαστοῦ κ. 'Αγγελίδου εἶνε ἡ μόνη ἀπόδειξις καὶ ἐγγύησις ὅτι μόνον εἰς τὸ Bazar de la Havane δύναται τις νὰ εὕρῃ τὰ περιφημότερα 'Ελληνικὰ καὶ Τουρκικὰ καπνὰ, διότι ὅλα τα εἶδη τῶν καπνῶν 'Ελλάδος καὶ Τουρκίας ἐκλέγονται καὶ συμμεγνύονται ἑκάστη μετὰ μεγάλης ἐπιτυχίας καὶ τέχνης ὑπὸ τοῦ ἰδίου κ. 'Αγγελίδου, καὶ ἐπομένως εἶνε τὰ μόνα καπνὰ, — πρὸ πάντων τὰ 'Ελληνικὰ — τὰ ὁποῖα ἔχουν γεῦσιν ἐξαισιαν καὶ γλυκυτάτην. 'Ο ἐπιθυμῶν λοιπὸν νὰ καπνίσῃ σιγάρην φουσικῶς εὐδῶδες — ἰδίως ἑλληνικὴν — καὶ ἄχι τεχνικῶς, ὡς τὰ τῆς Τουρκίας ('Αγιασελοῦ), ἄς ἀγοράξῃ σιγάρην μόνον ἀπὸ τὸ

BAZAR DE LA HAVANE

Advertisement for Hebe's Hair Restorer, featuring the brand name in large letters and a list of benefits in Greek.

Advertisement for OINOI ΣΑΜΟΥ (Wines of Samos), mentioning the P. P. P. winery and the location of the shop.

Advertisement for ΨΑΤΑ ΚΥΛΛΗΝΗΣ (Caviar of Kyllini), describing the product and its availability.

Large advertisement for LE LOUVRE Grand Magasin, featuring an illustration of a dining table and text in Greek and French.

Advertisement for ΕΡΓΟΣΤΑΣΙΟΝ ΛΑΙΜΟΔΕΤΩΝ Γ. ΚΟΥΛΟΥΜΠΗ, located at 39 Stadiou Street, Athens.

Advertisement for ΙΩΑΝΝΟΥ Π. ΦΙΛΙΠΠΙΔΟΥ, offering various perfumes and scents.

Advertisement for Κ. ΒΙΔΑΛΛΗΣ, a pharmacist and chemist, located at 57 Stadiou Street.

Advertisement for ΟΙΝΟΙ ΘΗΡΑΣ (Wines of Thiras), listing various wine types and their prices.

Advertisement for Ο ΡΩΜΗΟΣ (The Roman), a historical novel by S. Denaxa.

Advertisement for ΟΔΗΓΟΣ ΤΩΝ ΜΗΤΕΡΩΝ (Guide for Mothers), a book by K. Kyriazidou.